533

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-ஹு புரட்டாசிமீ. [பகுதி-கக.

பிரமதேவரும் திருவள்ளுவரும்

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரை நான்முக னமிசமென்று கூறும் வழக்குப் பண்டுதொட்டே வழங்கிவருகின்றது. திருவள்ளுவமாலையிலே,

"நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
றான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - நூன்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செவி"

என உக்கிரப் பெருவழுதியாரும் (௪)

"ஐயாறு நூறு மதிகார மூன்றுமா
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப் - பொய்யாது
தந்தா னுலகிற்குத் தான்வள் ளுவனாகி
யந்தா மரைமே லயன்"

எனக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாரும் திருவள்ளுவனாரைப் பிரமதேவ ரவதாரமாகக் கூறுதல் காண்க. "வேதப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோர் - ஓதத் தமிழா லுரைசெய்" தமை பற்றித் திருவள்ளுவர் முன்னோரால் இவ்வாறுபசரித்துக்கூறப்பட்டார் என்பது ஒரு கொள்கையாயினும், இதனிலுஞ் சிறந்த காரணமொன்று இப்போது அறியப்படுகின்றது. அஃதாவது பிரம

தேவர் திரிவர்க்கம் அல்லது தண்டநீதி என்று வழங்கும் மஹாசாஸ்திரத்திற்கு ஆசிரியரென்னும் செய்தியேயாம். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம், 58-ம் அத்தியாயத்தில், உலகம் ஒரு காலத்தே தர்மங்குன்றி அதர்மந் தலையெடுத்தாடியபோது தேவர்கள் பிரமதேவரிடம் சென்று முறையிட, அப்பகவான் தேவர்களெல்லாருக்கும் ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு, லக்ஷம் அத்யாயமுள்ள சாஸ்திரத்தைத் தம்புத்தியால் இயற்றினரென்றும், அதனில் திரிவர்க்கம் என்று பிரஸித்திபெற்ற அறம்பொருளின்பங்கள் அவரால் விஸ்தாரமாக உரைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்றும் மற்றும் அம்மஹா சாஸ்திரத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயங்களின்னின்ன வென்றும் மிகவிரிவாகச் சொல்லப்படுகிறது. பின்பு, அத்திரிவர்க்கமென்னுந் தண்டநீதி சிவபிரானால் கிரகிக்கப்பட்டு, பதினாயிரம் அத்யாயமுள்ள "வைசாலாக்ஷம்" என்னும் சாஸ்திரமாகவும், அது தேவேந்திரனால் ஐயாயிரம் அத்யாயமுள்ள "பாஹுதந்தகம்" என்னும் நூலாகவும், அது பிரகஸ்பதியால் "பார்ஹஸ்பத்தியம்" என மூவாயிர அத்யாயங்கொண்ட கிரந்தமாகவும், சுக்கிரபகவானால் ஆயிரம் அத்தியாயமுள்ள நூலாகவும் சுருக்கிச்செய்யப்பட்டன என்றும் ஷை அத்யாயத்தில் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன.

இதனை நோக்கின், பிரமதேவரியற்றிய மஹாசாஸ்திரம் முப்பாலாக ஆதியில் பிரவர்த்தித்ததென்பதும், அதனினின்றே ஏனைய நீதி சாஸ்திரங்களெல்லாங் கிளைத்தன என்பதும் நன்குவிளங்கும். இவ்வாறே, வள்ளுவனார், தம்அரிய பெரிய நூலை முப்பாலாக (திரிவர்க்கமாக) வகுத்துப் பிரமதேவர் கூறிய திரிவர்க்கப் பொருள்களைச் சுருங்க அருளியமைபற்றி முன்னோர், "நான்முகன் அவதாரம் திருவள்ளுவர்" எனக் கூறினர் என்றல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாதல் காண்க.

பத்திராசிரியர்.

ஸ்ரீ:

கதாசரித் சாகரம்.

௫-வது சதுர்த்தாரிகாலம்பகம் ௨-வது தரங்கம்.

[ஸ்ரீமத்-வீராசாமி ஐயங்காரவர்கள் மொழிபெயர்த்தது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

அதேயிரவினில் அம்பிகாதேவியானவள் பிந்துமதியினது சகோதரர்களின் கனவிலுந்தோன்றி அவர்களைநோக்கி, இந்த சக்திதேவனே உங்கள் சகோதரிக்குக் கணவனாகப்போகின்றான்; நீங்கள் எதற்காகஇவனை வீணில் கொல்ல நினைக்கின்றீர்கள். இவன் உங்கள் பிதாவைக் கொன்றவனல்லன் என்று கூறியிருந்தமையால் அவர்களும் வந்து சக்திதேவனை யன்புடன் அழைத்துச்சென்று தங்கள் சகோதரியை அவனுக்கே சந்தோஷத்துடன் மணம்புரிவித்தனர். பின்பு அந்தசக்திதேவனும் தனது புண்ணியத்தினாலேற்பட்ட இன்பமே வேற்றுருவத்துடன் வந்திருக்கின்றதுபோலத் தோற்றுகின்ற அத் தெய்வமகளிருடன் அங்கு சுகமாய் வசித்தனன்.

இப்படியிருக்கின்ற சமயத்தில் ஒருநாள் அரமனைமேன்மாடியிலிருக்கின்ற சக்திதேவன் கோமாம்சபாரத்தைச் சுமந்துகொண்டு வழியில்வருகின்ற சண்டாளனொருவனைக்கண்டு தன் மனைவியைக்குறித்து வடிவழகுடைய பாவாய்! எவை பசுக்களென்றிருக்கின்றனவோ அவைகள் மூவுலகத்தாராலும் வணங்கப்பெற்றவைகள்! அவற்றின் மாம்சத்தைத் தின்கின்ற இவன் எத்தகையபாவச்செய்கையையுடையவன் பார் என்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்ட பிந்துமதி யென்பவள் அப்பொழுது தன் கணவனை நோக்கி, நாதா இப்பாவம் இத்தன்மைத்தென்று கருதவும் முடியாது. ஆதலால் இஃதென்னவென்று சொல்லுவது. யான் பசுக்களின் ப்ரபாவத்தினால் சுவல்ப அபராதஞ் செய்த நிமித்தத்தா லிக்குலத்திற் பிறந்தேன். ஆதலாலித்தகைய பாவத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமே கிடையாது என்றனள்.

அதைக்கேட்ட சக்திதேவன் தன் மனைவியைப் பார்த்து ஹே ப்ரியே! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! நீ யார்? இந்த ஜன்மம் உனக்கெப்படி வந்தது? அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று அதிக நிர்ப்பந்தஞ் செய்து கேட்க, அவள் சக்திதேவனைக்குறித்து ஹே நாதா! யான் ரகசியமான விஷயமொன்று சொல்லுகின்றேன். அதை நான் சொன்னபடி நீர் செய்வீராகில் என் விருத்தாந்தத்தை உம்மிடம் கூறுகின்றேன் என்றனள். அதற்கந்த சக்திதேவன் நானப்படியே செய்கிறேனென்று சபதத்துடன் சொல்ல, அப்பொழுதவள் ப்ராணநாதா உமக்கிந்தத்வீபத்தில் இன்று மொருமனைவி கிடைக்கப்போகின்றாள். அவள் காலதாமதமின்றிக் கர்ப்பவதியாவாள். கர்ப்பமாயிருக்கின்ற எட்டாவது மாதத்தில் நீர் அவள் வயிற்றைக்கீறி அந்தக்கர்ப்பத்தை இழுக்கவேண்டும். இதிற்சற்று மிரக்கம்வைக்கக்கூடாதென்றனள்.

அதைக்கேட்டசக்திதேவன் இஃதென்ன ஆச்சரியமென்றுநினைத்து ஒன்றும்பேசாது இரக்கக்குறிப்புடனிருக்க மறுபடியும் அந்த பிந்துமதி என்பவள் நான் சொல்லியபடியே நீர் செய்யவேண்டும். இதற்கொருகாரணமிருக்கின்றது. யான் இன்னாரென்பதையும்எனக்கிந்த ஜன்ம மெப்படிவந்ததென்பதையும் கேளும் சொல்லுகிறேன். யான் முற்பிறப்பில் வித்யாதர ஸ்திரீயாகவிருந்தேன். இப்பொழுது ஒருசாபத்தினால் இம்மானிடவுலகத்தில் வந்து பிறக்கும்படிசம்பவித்தது. யான் வித்தியாதரத்தன்மையுடனிருக்குங்கால், வீணாகானஞ் செய்யுந்தருணத்தில், வீணையிற்பூட்டியிருந்த பசுவின் நரம்பாகிய தந்திகளைப் பற்களாற்கடித்து வீணைகளில் இசைத்தேன். அதனால் தான் இந்தச் செம்படவர்வீட்டிற் பிறந்தேன். பசுக்களின் உலர்ந்த நரம்பை வாயில்வைத்துக் கடித்ததினா லித்தகைய தாழ்ந்தகதி எனக்குக் கிடைத்ததென்றால் அப்பசுக்களின் மாம்சத்தையே புஜித்தால் சொல்லவேண்டுவ தென்னவிருக்கின்றது? என்றிவ்விதம் அவள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்த பிந்துமதியின் சகோதரர்களில் ஒருவன் பரபரப்புடனோடிவந்து சக்திதேவனைப்பார்த்து நீர் சீக்கிரமெழுந்திரும். மிகப்பெரிய சரீரத்தினையுடையதொரு பன்றியானது எங்கிருந்தோ வெளியேறி அநேக ஜனங்களைக்கொன்றுவிட்டுக் கொழுப்புடன் இவ்விடத்திற்கே நேராக வருகின்றதென்றனன்.

அதனைக்கேட்டவுடன் சக்திதேவன் தானிருந்த மேன்மாடியிலிருந்திறங்கி சக்தியென்ற ஆயுதத்தைத் தன்கையிலெடுத்துக்கொண்டு குதிரைமீதேறிப் பன்றியை நோக்கிச் சென்றனன். அந்த வீரனை சக்திதேவனென்பவன் தன்மீது எதிர்த்து வருகின்றதைக் கண்ட அப்பன்றியானது திரும்பியோடத் தலைப்பட்டது. அவனும் அதைப் பின்றொடர்ந்து சென்று தனதாயுதத்தினாலெறிந்து அந்தப் பன்றியின் சரீரத்தில் புண்படுத்த அது ஒருமலையினதுகுகையிற் பிரவேசித்தது. சக்திதேவனும் அந்தப்பன்றியைத்தேடிக்கொண்டு அந்தப்பிலத்துவாரத்தினுட் பிரவேசிக்க அங்கொரு மாளிகையுடன் கூடியிருக்கின்ற பெரிய உத்தியானவனத்தைக்கண்டனன்.

அவ்விடத்திற் சக்திதேவன் மிகவுமத்புதமான வடிவழகுடன் கூடிய ஒரு கன்னிகை அன்புடனங்குள்ள வனதேவதையே பரபரப்புடன் தன்னைநோக்கி வருகின்றாளோவென்று தோன்றும்படி தன் சமீபத்தில் வர அவளைப்பார்த்து ஹே கல்யாணி! நீ யார்? உனக்கென்ன இவ்வளவு அவசரம் என்றனன். அதற்கவள் அந்தச் சக்திதேவனைப்பார்த்து, நல்லழகுடைய நண்பா! சண்டவிக்கிரமனென்ற ஓர் அரசன் தென்றிசைக்கதிபதியாக விருக்கின்றான். யானே அவ்வரசன் புதல்வியான கன்னிகை. பிந்துரேகையென்ற பெயரையுடையவள்.

இவ்விடத்தில் எரிகின்ற கண்களையுடைய பாவியான அசுரன் ஒருவன் யாதுகாரணத்தினாலோ என் பிதாவினது கிரகத்தினின்றும் என்னை அபகரித்துக்கபடத்தாலிப்பொழுதிங்கே கொணர்ந்திருக்கின்றான். அவ்வசுரன் பசியினாற்பீடிக்கப்பட்டு மாம்சத்தையுண்ணக் கருதிப் பன்றியுருவத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியேறிச்சென்றவன் எவனோ ஒரு வீரனாற் சக்தியென்ற ஆயுதத்தினால் இப்பொழுதுதான் அடிக்கப்பட்டான். அவன் அடிபட்டமாத்திரத்திலிங்கு ஓடி வந்து வீழ்ந்து மரணமடைந்தான். ஆதலால் யான் கற்பழியாதவளாய் வெளியேறப்பெற்றேனென்று கருதி வெளியேறியோடிவருகின்றேனென்றனள்.

அதைக்கேட்டு சக்திதேவன் ஹே ராஜகுமாரி! நீயேன் பயத்துடன் அவசரப்படுகின்றாய். யானே அந்தப்பன்றியைச் சக்தியென்ற

ஆயுதத்தினுலெறிந்து கொன்றேனென்றனன். அதற்கவள் அப்படி யானுல் நீர் யார்? எனக்குச்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அவன் யான் பிராமணன்: சக்திதேவனென்ற பெயரையுடையவ னென்று விடையுரைத்தனன்.

அதைக்கேட்டதுமவள் ஆனுல் நீரே எனது பர்த்தாவாகின்றீர் என்றுசொல்ல உடனே அந்தவீரனுன சக்திதேவனும் அதற்கிணங்கி அவளைத் தன்னுடனழைத்துக்கொண்டு அந்த பிலத்துவாரத்தினின் றும் வெளியேறிக்கிரகம்வந்துசேர்ந்து, தன்பாரியை பிந்துமதியிடம் நடந்த விருத்தாந்தமனைத்தையும் சொல்லி அவள் முன்பு தன்னிடம் சொல்லியதில் நம்பிக்கையுடையவனுக அந்த பிந்துரேகை யென்பவ ளையும் விவாகம் செய்துகொண்டனன்.

பின்பு அவனவ்விருமனைவிகளோடும் கூடிச் சுகித்திருக்குங்கால் அவ்விருவர்களில் பிந்துரேகையென்ற பாரியை கர்ப்பவதியாயினள். ஆகவே அவளுடைய எட்டாவது கர்ப்ப மாசத்தில் முதல் மனைவி யான அந்த பிந்துமதி தானுகவே சக்திதேவனிடஞ்சென்று ஹே வீர! நீர் எனக்கு வாக்களித்ததை நினைத்துப்பார்க்கவேண்டும். உம் முடைய இரண்டாவது பாரியை பிந்துரேகையென்பவள் கர்ப்பவதி யாயிருக்கின்றனள். எட்டாவது மாசமிது: ஆதலால் நீரிப்பொழுது சென்று அவளுடைய வயிற்றைக்கீறி அந்த கர்ப்பத்தைக்கொண்டு வரவேண்டும்; ஏனெனில் நீர் முற்கூறிய சத்தியவசனத்தைத் தவிர்க் கக்கூடாதென்றனள்.

அவள் சொல்லியதைக்கேட்ட சக்திதேவன் தன் மனைவியிடத்தி லுள்ள சிநேகத்தால் கலக்கமுற்றவனுகவும், தான் செய்திருந்த பிர திக்கினையினுற் பராதீனனுகவும் க்ஷணநேரம் பதிற்சொல்லாமலிருந் தான். பின்பு வருத்தத்துடன் கூடியவனுகவே அவ்விடத்தினின்று மவன் வெளியேறி பிந்துரேகையின் சமீபம் வந்துசேர அவளும் வாட்டமுற்றவளாகத் தன்சமீபத்தில் வந்திருக்கின்ற சக்திதேவனைக் கண்டு, ஹே! *ஆரியபுத்திர, ஏனிப்பொழுது சோர்ந்து நிற்கின்றீர்.

---

* ஆர்யபுத்திர என்று ஸ்திரீகள் தம் கணவனை அழைப்பது வடநூல் வழக்கு. ஆர்யபுத்திரன் என்பதற்கு மாமன் மகனென்று பொருள்.

எனது கர்ப்பத்தைக் களையும்படி பிந்துமதியினால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறீரென்பதை யானறிவேன். நீரவ்விதஞ்செய்யவேண்டியதும் அவசியந்தான். அதற்கொரு பிரயோஜனமு மிருக்கின்றது. இப்படிச்செய்வதில் குரூரத்தன்மையென்பதொன்றுமில்லை; இரக்கம் வைக்கவேண்டாம். இதற்கு நிதர்சனமாக ஒரு கதை உண்டு சொல்லுகிறேன் கேளும் நாதா:—

நாதா, முற்காலத்தில் கம்புகமென்னும் பெயருள்ள நகரத்தில் ஹரிதத்தனென்றொரு பிராமணனிருந்தனன். நிரம்பிய செல்வத்தையுடைய அந்த அந்தணனுக்கு தேவதத்தனென்றொரு புதல்வனிருந்தான். அவன் பாலியதசையிற் கல்வியனைத்துங்கற்றவனாயிருந்தும், யௌவனவயதிற் சூதாடுந்தொழிலையே கைக்கொண்டிருந்ததினால் ஒருநாள் சூதாட்டத்தில் தன்னரையிலுடுத்தியிருந்த வஸ்திர முதலனைத்தையும் இழந்து பிதாவின் கிரகத்திற்குச் செல்ல அஞ்சிக் கவலையுடன் அந்நகரத்திற்கு வெளியிலிருக்கின்ற பாழ்ங்கோவிலிற் பிரவேசித்தான்.

ஏகாங்கியாய்ச்சென்ற அந்ததேவதத்தன் அவ்விடத்தினில் ஜாலபாதரென்று பெயரையுடைய ஒரு மஹாவிரதி, அநேகந்தொழில்களைச் சித்திசெய்து தனித்தவராகவிருந்து ஜபம் புரிந்துகொண்டிருக்கக்கண்டு மெல்ல அவரருகிற்சென்று அவரை நமஸ்கரிக்க அவ்விரதி மௌனத்தைவிட்டு தேவதத்தனை நல்வரவுகூறி மகிழ்வித்து அந்த க்ஷணத்தில் தேவதத்தனைப்பார்த்து நீ யிவ்விடத்திற்குத் தனிமையாய் வந்ததன் காரணமென்னென்று கேட்க அவன், சூதாட்டத்தினாற் பொருளனைத்துந் தொலைந்து தானடைந்த விபத்தை அவரிடம் சொன்னான்.

பின்பு அந்த மஹாவிரதியானவர், குழந்தாய்! உலகத்திற் சூதாடுகின்றவர்களுக்கு அவர்கள் மனக்குறையை நிரப்புவதற்குப் பொருள்கள் கிடையா. ஆனாலிப்பொழுது உனக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற விபத்தை நீக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் யான் சொல்லுகிறபடிசெய். அஃதாவது யான் வித்தியாதரத் தன்மையை அடைவதற்காகவேண்டிய சமாரம்பம் செய்திருக்கின்றேன். ஆதலால் நல்ல

வடிவிலக்கணங்களமைந்திருக்கின்ற நீயும் என்னுடன் இதனைச்சித்தி செய்யவேண்டும். எனது ஆக்கினையைப் பரிபாலிப்பாயாகில் உனது விபத்துக்களனைத்தும் நீங்கிவிடும் என்றனர்.

அதற்கந்ததேவதத்தன் ஸ்வாமீ! தங்களுத்தரவின்படியே செய்கிறேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து அன்றுதினம் அவர் அருகிலிருந்தனன். மறுநாளந்தவிரதியானவர் தேவதத்தனைத் தன்னுடனழைத்துக்கொண்டு அதி பயங்கரமாயிருக்கின்ற ஸ்மசானத்தின் சமீபத்திற்சென்று, அங்குள்ளதோர் ஆலமரத்தின்கீழ் அன்றிரவினில் அநேகவிதமான பூஜைகள்செய்து பாயசம் முதலியவற்றை நிவேதனஞ்செய்து திக்குகளிற் பலிகளெறிந்து, அவ்வாலமரத்தின்பூஜையை முடித்துவிட்டுத் தன்பக்கத்திலிருக்கின்ற தேவதத்தனைப் பார்த்து நான் செய்தபடியே நீ பிரதிதினமும் பூஜை செய்யவேண்டும். பூஜை செய்தவுடன் ஹே வித்யுத்ப்ரபே! நீ யிந்தப்பூஜையை யேற்றுக் கொள்ளென்று சொல்லவேண்டும். இப்படி நீ நடத்திவந்தால் பின்பு நம்மிருவருக்கும் நிலைபெற்ற சித்தியுண்டாகும்--என்று தேவதத்தனிடம் சொல்லி அவர் அந்த தேவதத்தனைத் தாமிருக்கு மாலயத்திற்கழைத்துச் சென்றனர். அவனும் அவர்சொல்லியபடியே தினந்தோறும் சென்று அவ்வாலமரத்தின்கீழ் அவர்செய்த முறைப்படி பூஜைசெய்துவந்தான்.

இவ்வண்ணம் பூஜைசெய்துவந்தபின் ஒருநாள் பூஜையின்முடிவில் திடீரென்று அவ்வாலமரம் இரண்டுகூறாய்ப் பிளக்க, அதிலிருந்தும் அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நிஷ்காரணமாய் திவ்ய வடிவுடன்கூடிய ஒருஸ்திரீ வெளியேறிவந்து தேவதத்தனைப்பார்த்து ஹே மங்களவடிவுள்ளவரே! உம்மை எங்கள் எஜமானியானவள் அழைத்துவரும்படி உத்தரவளித்திருக்கின்றனள்: வாருமென்று சொல்லி அவனையழைத்துக்கொண்டு அந்த விருக்ஷத்தின் நடுவிற் பிரவேசித்தனள். அவ்விருவரும் உள்ளே சென்றதும் அவ்விடத்தில் அவன் இரத்தினமயமான மாளிகையொன்றைக் கண்டான்.

அந்த மாளிகையின் உள்ளே மிகவுமழகிய சுவர்ணமயமான கட்டிலின்மீது சர்வாலங்காரபூஷிதையாய் உத்தமலக்ஷணங்களமைந்

துள்ள ஒரு ஸ்திரீ வீற்றிருக்க அவளைக்கண்டு அந்த தேவதத்தன் நாம் செய்த பூஜையின்பயனே உருவெடுத்து வந்திருக்கிறதோவென் றெண்ண, அதற்குள் அவ்வழகிய நங்கை தனதவயவங்களிலணிந் திருக்கின்ற ஆபரணங்கள் கலீர் கலீரென்று ஒலித்ததால் அவ்வவ யவங்களும் தேவதத்தனை நல்வரவுகூறி விசாரிக்கின்றனபோல் தோன்ற அக்கட்டிலினின்றும் எழுந்துவந்து அதிதிகட்குச்செய்ய வேண்டிய உபசாரமனைத்துஞ்செய்து அந்த தேவதத்தனைத் தான் வீற்றிருந்த மஞ்சத்தில் உட்காரும்படி செய்தனள்.

உடனே தேவதத்தன் அவளைப்பார்த்து நீ யார்? உனது விருத் தாந்தம் யாதென்று கேட்க, அதற்கவள் யான் யக்ஷர்கட்கெல்லாம் அதிபதியாகிய இரத்தினவருஷன் என்பவருடைய கன்னிகை: என் பெயர் வித்யுத்பிரபையென்று சொல்லுவார்கள். என்னை ஜாலபாத ரென்ற மஹாவிரதியானவர் நெடுநாள் ஆராதித்து வந்ததனால் அவ ருக்கு வேண்டிய சித்தியைக் கொடுக்கின்றவளாக விருக்கின்றேன். ஆனால் நீரோ எனது பிராணன்கட்கும் எஜமானனாயிருக்கின்றீர். ஆதலாற்றானும்மைக் கண்டமாத்திரத்தில் உம்மிடத்திற் காதலுற்ற வளாயினேன். என்னை நீரே விவாஹஞ் செய்துகொள்ளவேண்டு மென்றனள்.

அதற்கிணங்கியதேவதத்தன் சந்தோஷத்துடன் அந்தயக்ஷகன் னிகையை மணம்புரிந்துகொண்டு அவளுடன் அங்கே சிலகாலம் சுக மாய் வசிக்குங்கால் அவள் கர்ப்பவதியாயினள். இப்படியிருக்குஞ் சமயத்தில் அந்த தேவதத்தன் மறுபடியும் அந்த மகாவிரதியான ஜாலபாதரிடம் செல்லக்கருதி அங்கிருந்து புறப்பட்டுவந்து அவ்விர தியைக்கண்டு பயத்துடன் நடந்த விருத்தாந்தமனைத்தையு மவரிடம் தெரிவித்தனன். தனது சித்தியையே கருதுகின்ற அந்த ஜாலபாத னும் தேவதத்தா! பயப்படவேண்டாம்: நன்கு செய்தனை: நீசெய்தது தவறன்று; ஆனால் நானிப்பொழுது சொல்வதைக்கேள்: நீ போய் அந்தயக்ஷஸ்திரீயினுடைய வயிற்றைக்கீறி அதற்குள்ளிருக்கிற கர்ப் பத்தையெடுத்துச் சீக்கிரம் கொண்டுவரவேண்டும். நான் சொன்ன படி கேட்பதாக முன்பே நீ பிரதிக்கினை செய்திருக்கின்றாய். ஆதலா

விப்பொழுது நான் சொன்னபடியே செய்யென்றேவ அந்த தேவதத்தன் மறுபடியும் தன் காதலியான யக்ஷஸ்திரீயினிடம் சென்று அவ்விரதி சொல்லிய கொடுந்தொழிலை நினைத்து மனவருத்தமுற்றவனாய் அவளருகில் நிற்க அதற்குள் அந்த வித்யுத்ப்ரபை யென்பவள் தன் கணவனை தேவதத்தனை நோக்கி, ஆரிய புத்திர! ஏன் வாடியிருக்கின்றீர்: ஜாலபாதர் எனது கர்ப்பத்தைச்சிதைத்துக் கொண்டுவரும்படி உமக்குத்திரவு செய்திருப்பதை யானறிந்தேன். எனது வயிற்றைக்கீறி இந்தக்கர்ப்பத்தை எடுத்துக்கொள்ளும். இல்லாவிட்டால் யானே இவ்விதம் செய்கிறேன். இப்படிச் செய்வதில் உமக்குமொரு பிரயோஜனமிருக்கின்றது என்று அவள் சொல்ல அப்பார்ப்பான் தேவதத்தன் அதனைச்செய்வதற்கு மனஞ்சகியாதவனாய் நிற்க, அப்பொழுது அவள் தானாகவே தன்வயிற்றைக்கீறி கர்ப்பத்தைக்கையாற்பிடுங்கி முன்னே வைத்துவிட்டு இந்தக்கர்ப்பமாம்சத்தை உண்கின்றவன் வித்யாதரத்தன்மையை அடைவான்: இதை எடுத்துக்கொள்ளும்: யான்முன்பு வித்யாதரஸ்திரீயாயிருந்தவள் ஒரு சாபத்தினால் யக்ஷஜாதிஸ்திரீயாய் வந்து பிறந்தேன். இப்படிச்செய்தபின் சாபம் நீங்குமென்றிருந்தமையால் எனதுசாபம் நீங்கிற்று. யானோ பூர்வஜென்ம விருத்தாந்தத்தை அறிந்தவளாயினேன். ஆதலாலிப்போது எங்களிருப்பிடமாகிய வித்யாதரஸ்தானம்போய்ச் சேருகின்றேன். ஆனால் மறுபடியும் நம்மிருவருக்கும் அவ்விடத்தில் தான் சேர்க்கை நேரிடுமென்றுசொல்லிவிட்டு அந்த வித்யுத்ப்ரபை என்பவள் எவ்விடத்திலோ மறைந்துபோயினள்.

அங்கிருந்த தேவதத்தன் வருந்திய மனதையுடையவனாய் வியசனத்துடன் அந்தக்கர்ப்பமாம்சத்தைத் தன் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த ஜாலபாதரென்னும் விரதியின் சமீபஞ்சென்று சித்தியைத்தரத்தக்க அந்தக்கர்ப்பமாம்சத்தை அவரிடம் கொடுத்தனன்.

உலகத்திற் கிடைத்தற்கரிய பதவி கிடைப்பதாகவிருந்தாலும் சாதுக்கள் தங்கள் காரியத்தைப் பெரிதாக நினையார்களன்றோ. அந்த மாம்சத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட ஜாலபாதன் சந்தோஷத்துடன் அதனைப் பக்குவஞ்செய்து தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு பைரவதேவனைப் பூஜித்துவரும்படி சொல்லி தேவதத்தனைக் காட்டுக்

கனுப்ப அவனங்குச்சென்று அவ்விரதியின் அனுமதிப்படி பைர வனைப்பூஜித்துப் பலி முதலியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி வருவதற்குள் அவ்விரதி அந்த மாம்சமனைத்தையும் தானே தின் றனன்.

பைரவனைப் பூஜைசெய்துவிட்டுத் திரும்பிவந்த தேவதத்தன் மாம்சம் யாவையும் ஜாலபாதர் தின்றாரென்பதை அறிந்து அவ ரைப்பார்த்து ஐயா, எனக்குச் சிறிதும் கொடாது நான் கொணர்ந்த மாம்ச மனைத்தையும் நீரே யெப்படித்தின்றீ ரென்று கேட்க அக்க படியான ஜாலபாதன் ஆகாயம்போற் கரியநிறமுள்ளகத்தியையுடை யவனாகவும் ஹாரகேயூரங்களுடன் பிரகாசிக்கின்றவனுமாய் வித்தி யாதர வடிவத்தையடைந்து ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சென்றனன்.

(தொடரும்.)

உ

* நமது பூர்வகாலக் கப்பற்றொழில்.

சீன வியாபாரம்.

முன்னாளில் இந்தியாவினின்றும் சமய வுணர்ச்சிகள் அக்காலத் தில் மற்றநாடுகளில் பரவ இடமுண்டானபோது, சமுத்திரமே பெரிய ராஜபாட்டையாக விருந்தது. கீழ்கரையில் சீனா, ஜப்பான் தேசங் களும், மேல் கரையில் அரேபியா எகிப்து தேசங்களும் இதற்கிடை யே சமுத்திரத்திலிருக்கும் பல சிறு தீவுகளும் இந்திய வர்த்தகர் களாற் கட்டுப்பட்டிருந்தன. மிஸ்டர் சகா அஞ்ஞா குரா எழுதிய தி- ஐடியல்ஸ் ஆப்தி ஈஸ்டு (The Ideals of the East) என்னும் புத்தக த்தில் 1-2 பக்கங்களில்“முகமதியப்படையெடுப்பு வரையில் வங்காள க்கரையிலுள்ள தைரியசாலிகளான மாலுமிகள், லங்கை, ஜாவா, சும த்ரா முதலிய தீவுகளிற் குடியேறியும் சமுத்திரக்கரை யோரமாக வசிக்கும் பர்மர்கள்சீயத்தாருள் ஆரியவீரியம் பிரவேசிக்கும்படிக் கும், சீனாவை இந்தியாவுடன் பரஸ்பரநேசத்திலும் கட்டுப்படுத்தி

---

* முதன்முதலாக “சுதேசமித்திர”னில் வந்த ஒருபாகத்தை வைத் துக்கொண்டு வரிசையாக எழுதப்படும்.

னர்" என்றெழுதுகிருர். கீழ் சமுத்திரங்களில் ஐரோப்பியர் புகுந்து வியாபாரத்தைக் கைக்கொள்ளும் வரையில், இந்தியர் மகோன்னதமாக வியாபாரஞ்செய்த நாடுகளில் சீனதேசமுமொன்று. சீனுவில் கப்பல்வழியாகத்தான் இந்திய நாகரீகமும் கல்வியும் சென்றன. எப்படியெனில், கரைவழியை விட்டு சமுத்திர வழியாகவே, புத்த குருமார் சீனதேசத்தில், அதன் ராஜர்களும் மன்னர்களும் எதிர்த்தபோதிலும் இளைக்காது, தமது மதக்கொள்கைகளை உபதேசித்து தம் வசப்படுத்தலாயினர். இன்னும் ஐத்ஸாங்போன்ற யாத்திரீகர்கள் சீனுவினின்றும் இந்தியாவை யடைந்து அதனிலுள்ள சிறப்புற்ற ஸ்தலங்களையும் சமணர்களையும் கண்டு அவர்களைப்பின்பற்றி நடந்ததும் தம்நாட்டிற்றிரும்பப்போய் இவ்விந்தியதேச வழக்கவொழுக்கங்களைக்காட்டி நடக்கும்படி செய்ததும் இந்தியர்களுடைய கப்பல்மூலமாகத்தான். இவ்விதமாய்ப்பரவிய எண்ணந்தான் சீனர்களுள் இன்னும் எதைத் தொட்டாலும் இந்திய நடவடிக்கைகளாகக் காணப்படுகின்றது. இதுவரையில் சீனர்களுடைய புத்த கிரந்தங்களில் எதைப்பார்க்கினும் அந்நிய (சம்ஸ்கிருத) பாஷையினின்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றனவென சீனப்புத்த கிரந்தங்களை ஆராய்ச்சிசெய்த ஒரு ஜெர்மன் நிபுணர் சொல்லுகின்ருர். ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் சம்ஸ்கிருத வாக்கியங்கள் நிறைந்திருப்பதையும், ஒவ்வொரு ஸ்தோத்திரமும் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ளதை யுள்ளபடியே சீன பாஷையில் எழுதியிருப்பதையும் இன்னும் நாம் நன்கு காணலாம். இதுவன்றியும் சீனக்கோயில்களில் இந்தியப் பெரியோரது பிம்பங்களைவைத்து ஆதரிப்பது சகஜமாக விருக்கின்றது.

சீனுவுடன் புத்தகாலத்திற்கு முந்திய உறவு.

இந்தியாவின் மகத்தான ஆன்மலாபக் கொள்கைகளும், தேசக்ஷேமத்திற் குரித்தான வியாபார முறைகளுந்தான், வெகு தூர தேசங்களிலெல்லாம் வியாபாரம் செய்யவும், அதனல் ஒருவருக்கொருவர் நேசப்பான்மையோடு வாழவும், அதிலும் சீனுவோடு மிகப்பழையகாலமுதற் சிறிதுகால முன்வரையில் அந்நியோந்யமாய்,

உறவாடவும் காரணமாயின. இவ்விதமாய்ப் போக்குவரத்து ஏற்பட்டதால் சீனாவின் ஒரு பாகத்திற் கூட இந்தியர் குடியேறி இருந்ததாகச் சொல்லக்கூடிய அநேக ஆதாரங்களிருக்கின்றன. சர் ஹென்றி யூல் C. B. K. C. S. I. தாமெழுதிய 'காதேயும் அதற்கு வழியும்' * என்னும் புத்தகத்தில் "வானசாஸ்திரத்தின் ஒரு பகுதியில் இரு தேசத்தினரும் கிறிஸ்து பிறக்க 3000-வருடங்களுக்கு முன்னரே போக்குவரத்துடையவர்களா யிருந்தன ரென்பதற்கு உற்ற பலமான அறிகுறிகள் இருந்தனவென்றும், புராதன கிரந்தங்களுடைய சீனாவிற் கூட அதன்மூலம் தெரியாதபடி காலமாகிவிட்டது" என்றும் எழுதுகிறார். சம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களில் சீனர்களைப்பற்றியும், சீனாவைப்பற்றியும், பட்டு, கர்ப்பூரம், சுக்கு, மஞ்சள் முதலியவைகளைப் பற்றியும் அநேக விடங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதைத் தவிர்த்து, மனுஸ்மிருதியிலேயே † சீனர்கள் பிராமணர்களைக் கையாளுவதையும், க்ஷத்திரிய பரம்பரைக்குரிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை விட்டதினின்றும் கீழ்த்தர க்ஷத்திரியர்களாகிக் காலக்கிரமத்தில் சூத்திரர்களானார்கள், என்றும் காணப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தைப்பற்றியே கீர்த்திபெற்ற பிராஞ்சியவித்துவானான முசியே (பிராஞ்சிலுள்ள பிசான்சன் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர் 1801-1873.) போத்தியர் தாமெழுதிய "மார்க்கோ போலோவின் யாத்திரைகள்" என்னும் புத்தகத்தில் "மனுஸ்மிருதியில் எழுதியவை யொருபாகம் உண்மைதான். இந்தியர் சீனதேசவியாபாரத்தின் ஆசையால் ஷென்ஸி என்னும் கோடியான பாகத்தில் குடியேறிச் சினா என்ற பதத்தைப்போன்ற திசின் (Thisn) என்ற நாட்டை உண்டாக்கினார்கள்" என்றெழுதுகின்றார். ருக்வேதத்தில் ‡ வெகு இடங்களில் இந்தியர் மரக்கலத்தொழிலில் வெகுபெயர் பெற்றவர்களென்றும், மரக்கலங்களிற் சென்று அந்நியரோடு வியாபாரம் செய்தனரென்றும் காணப்படுவதைக் கொண்டு இந்த க்ஷத்திரியரில் ஒரு பாகத்தினராவது சமுத்திர வழியாகச் சென்றன ரென்று கொள்ளுதல் தவறாகாது.

---

* Kathay and the Way. By Sir. Henry Yule. Vide pXXXIV
கதே என்பது சீனம்.

† மநு அத் X, 43, 44 ஸ்லோகங்கள்.

‡ இதைப்பற்றி தனிமையாக எழுதப்படும்.

சீனவுடன் கிறிஸ்துகாலமுதல் அதிகமானபோக்குவரவு

——:(×):——

புத்த காலத்தில் இந்தியாவினின்றும் வரவர அதிமான கப்பல் போக்கு வரத்து இருந்தது என்பதற்குச்சாதனங்கள் சீன கிரந்தங்களிலும் இராச்சிய பரிபாலன தஸ்தவேசுகளிலும் இருக்கின்றன. அன்றியும், கி. பி. ஐந்தாவது நூற்றாண்டுவரையில் சீனர் * மலேய நாடுகளில் பிரவேசிக்கவில்லை என்பதைக்கேட்க ஆச்சரியப்படாதார் ஒருவருமிரார்கள் என்பது திண்ணம். 1895-ம் வருஷத்து ராயல் ஏஷியாட்டிக் ஸொசைடியின் † பத்திரிகையில் "இந்தியர்களும் பாரசீகர்களும் தமது கப்பல்களில் சீனவிற்கு இந்த சகாப்த ஆரம்பத்திற்போனதோடு அதேமாதிரியாகவெகுகாலம்சென்றுவந்தனர். சீனர்கள் மலேய நாடுகளில் ஐந்தாவது நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் பிரவேசிக்கவில்லை; பிறகு ஒரு நூற்றாண்டு வரையில் இந்தியா, அரேபியா, பாரசீகம் முதலிய தேசங்களுக்குச்செல்ல வில்லை" என்றெழுதுகின்றனர். இந்தக்காலத்தில் தான் சீனவில் புத்தமதம் தேசமன்னனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்பதும், அதனல் உண்டான அனுதாபமும் சொந்தமும் இந்தியர் விருத்திக்கு ஏதுவாயிற்றென்றும் நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்தியாவையாண்ட பெரிய சக்கிராதிபதியான அசோகனது நாளில் புத்தகுருமார் தங்கள் சக்கிராதிபத்தியம் மாத்திரமன்றி, நாட்டுக்குப்புறம்பிலுள்ள கீழ் ஐரோப்பா, மேல் ஆசியா, ஆப்பிரிக்காவின் வடபாகமெல்லாம் தங்கள் மதத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கித்தும் வந்தனர். கி. மு. 250-ல் 18-பேர்வரையில் புத்த குருமார் சீனதேசம் சென்றுபோதிக்க அவர்களது பிம்பம் இன்னும் கோயில்களில்வைத்துக் கொண்டாடப்படுகிறது. (புத்த சமயம் Dr. E. J. எகியல்) சிலர் புத்தமதம் சீனவில் கி. மு. 117-ல் பரவிற்றென்றும் வேறுசிலர் 22-ல் பரவிற்றென்றும் செல்லுகிறார்கள். ஆயினும் கி. பி. முதல்நூற்றாண்டு வரையில் புத்தமதம் பரவ

---

* மலேய நாடுகள் இப்பொழுதைய பினங்கு, சிங்கப்பூர், பெராக், சிலாங்கர் முதலியவை.

† ராயல் ஏஷியாடிக் ஸொஸைடி யென்பது பூர்வீக ஆசியர்களது விசேஷங்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் சபை.

வில்லை என்பது நிச்சயம். ஏனெனில் கி. பி. 67-ல் தான் சீனசக்கரவர்த்தியின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி காசிபமதங்கர், கோபரணர் என்னும இரண்டு புத்தசந்நியாசிகளும் புத்தவிக்கிரகங்களுடனும் கிரந்தங்களுடனும்சென்று புத்தமதத்தை அதிகமும்மரமாக போதிக்க ஆரம்பித்தனர். இந்தக்காலமுதல் சீனுவானது இந்தியாவுக்கு நல்லசீடனாயேற்பட, மரக்கலப் போக்குவரத்தும் அதிகப்பட்டது.

சீனுவுடன் கப்பல் வியாபாரம்.

—:0:—

இதற்கு முன் இந்தியாவுடன் சீன வர்த்தகம் கப்பல் மூலமாய் எப்படி இருந்தபோதிலும் இந்தக்காலமுதலே, அதிகப்பட ஆரம்பித்தது. கி. பி. ஒன்று இரண்டாவது நூற்றாண்டுகளில், சீனதேசத்தில் அந்நியருடன் வியாபாரஞ்செய்தல் இராஜாங்க சுதந்தரமாக இருந்தபடியால் இந்தியாவிலுள்ள மகுட மன்னர்களிடமிருந்து பண்டங்கள் நிறைந்த மரக்கலங்கள் காணிக்கையாக வந்ததாகச் சீனதஸ்தாவேஜுகளில் காணப்படுகின்றன. இவைகளைக் கொண்டுவரும் வியாபாரிகள் தூதர்கள்என அழைக்கப்பட்டனர். இந்தத்தூதுகள் என்று சொல்லப்படுபவையெல்லாம் கப்பல்மார்க்கமாகப்போனதாக ஏற்படுகின்றனவேயொழிய வேறன்று. இப்படி மொகலாய படையெடுப்பு வரையில் நடந்து வந்தது; இந்தத் தூதுகளில் இருக்கும் விநோதமென்ன வெனில், சாதாரணமாக ஓர் அரசனிடமிருந்து மற்றொரு மன்னனுக்கு க்ஷேமாதிசயங்களை விசாரிக்க அனுப்பப்படும் தூதுகளையும் நிகர்க்கவில்லை; மத சம்பந்தமானதாகவும் ஏற்படவில்லை; அல்லது ராஜீய விஷயமாகவும் ஏற்படவில்லை; அப்படி யொன்றுமில்லாமல் தூதர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவதும் காணிக்கையென்று சொல்லிக்கொள்ளுவதும் அக்காலத்திய சீன வியாபார முறையென்றேற்படுகிறது. இந்த வழக்கமான வியாபார முறை இவ்வளவு உயர்விலிருந்ததென அறிய இதனுடைய உள் அந்தரங்கங்களை முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகிறது. இதைப்பற்றிச் சவிஸ்தாரமாக ராயல் ஏஷியாட்டிக் ஸொஸைடியின் 1896-ம் வருடத்திய ரிப்போர்ட்டுகளில் சொல்லப்பட்

டிருக்கிறது. "அந்நிய வியாபாரம் என்பது வெகு காலமாக 'கப்பம்' என்ற பேரால் வழங்கி வந்தது. 'கப்பம்' என்ற பதத்திற்குச்சரியான 'குங்' என்ற சீனப்பதத்திற்கு 'பண்டமாற்றல்' அல்லது 'வியாபாரம்' அதாவது இராஜாங்கத்தாரால் புற நாட்டாருடன் செய்யும் வியாபாரம் என்று அருத்தமாகும். சீனர் இந்த மாதிரிசெய்ய இஷ்டமில்லாவிடில் அதாவது அந்நியர் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து அதன் பலனாக காணிக்கை செலுத்துவது போலவும், இவர்களைப் பார்த்து ஆனந்த முறுவதாகவுஞ் செய்யாவிடில் வியாபாரஞ்செய்ய ஒப்புவதில்லை. ஒவ்வொரு தடவையிலும் அதற்குப் பெறுமான முள்ளதாக மாற்றுச் சன்மானங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன. இப்படி மாற்றுச் சன்மானங்கள் ஏற்படாம லிருக்குமாயின் வெகுதூரமான இந்தியா, அரேபியா, பெர்ஷியாவினின்றும் வியாபாரிகளைக் காணமாட்டோம். ஆகையால் சிலவற்றைத் தவிர்த்து, இந்தக் கப்பம் கொண்டுவந்தவர்களெல்லாம் உண்மையில் வியாபாரிகளே யொழிய வேறல்லர். அவர்கள் வெகுதூரத்திலிருக்கும் அரசர்களிடமிருந்து காணிக்கை கொண்டுவருவதாகச்சொல்லி வாணிபம் செய்தல் இயல்பு. அப்படிக் கப்பம் கொண்டுவருவதாகச் சொல்லும் வர்த்தகர்களுக்குப் பிரதியாக அளிக்கப்படும் சம்மானங்கள் இன்னின்னவையென ஒவ்வொரு சமயங்களில் இராசாங்கத்து சரித்திரகாரர்களால் எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்க்கும்போது தற்காலத்தில் வியாபார உடன்படிக்கைகளின் பேரில் செய்யப்படும் வியாபாரம் எவ்வளவு லாபம் தரக்கூடியதோ அவ்வளவு லாபம் தரக்கூடியதாக அந்த நாளிலேயே இருந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் சீனாவிற்கும் அதனையடுத்த நாடுகளுக்கும் வெகு காலந்தொடங்கியே இருந்திருக்கிறது. .... அதுவன்றியும் இது மாதிரி கிரமமாக நடந்து வந்ததால் இதற்கென்று சொல்லி இராஜாங்கத்தில் உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்." ஆயினும் கி. பி. ஏழாவது நூற்றூண்டில் நான்கு திசைகளிலிருந்து வரும் தூதர்களை வரவேற்று அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி நடத்தவும் பண்டமாற்றல் செய்யவும் நான்கு உத்தியோகஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்—என்பதைக் கொண்டும், இந்த அந்நியரோடு ஜனங்கள் ஒரு பணமேனும் வியாபாரம் செய்

வார்களாயின் தகுந்த தண்டனை விதிக்கப்பட்டு வந்தனரென்பதைக் கொண்டும், அந்த நாளில் அந்நிய வியாபாரம் முழுவதும் இராஜாங்கத்தாராலேயே செய்யப்பட்டு வந்ததென்பதும் நிதரிசனம். லங்கைத் தீவைப்பற்றி யெழுதிய சர் எமர்ஸன் டெனன்டு கூட, லங்கையினின்றும் சீனாவிற்குச் சென்ற அநேக தூதுகளைப்பற்றி யெழுதும்போது அவை வியாபாரத்திற்குச் சென்றபோதிலும், சீனர்கள் வியாபாரமென்பதை அவ்வளவு கேவலமாக நினைத்ததால் வியாபாரம் என்றெழுதாமல் கப்பம் கட்டியதாகவும், அதற்குப் பதில் சன்மானம் செய்ததாகவும் சீன சரித்திரக்காரர்கள் எழுதியிருக்கின்றனரென அபிப்பிராயப்படுகிறார். இதே மாதிரி சீனசக்கிரவர்த்திகளும் லங்கைமுதலான விடங்களுக்குப் புத்த விக்கிரகங்கள் முதலியவை சேகரித்துவர அனுப்பிய தூதுகளெல்லாம் வியாபாரத்தை விடாது விருத்தி செய்வதற்கென்றே அவர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்.

பூர்வீக இந்திய அந்நிய வியாபாரத்துக்குச் சில பழைய ஆதாரங்கள்.

சீனாவுடன் நடந்த பழைய வியாபாரத்தைப்பற்றி எழுதியிருந்ததில், இருக்குவேத முதலியவற்றில் ஆதாரங்களிருப்பதாகச் சொன்னோம். அவற்றை இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறோம். இருக்குவேதத்தில் வேதாயோ என்ற 1-25-7-ல் சமுத்திரவழிகளை வருணன் நன்றாயறிந்ததாயும், "யே அஸ்யா ஆதரஷேஷு" என்ற 1-48-3-ல் ஆசைமேலிட்ட வியாபாரிகள் கப்பலனுப்புவதைப்பற்றியும் "தகுர்த்தயோ என்ற 1-56-2-ல் வியாபாரிகள் கடல்வழியாக பல விடங்களுக்குச் செல்வதைப்பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது. ஆயத்ரஹாவவருணஸச என்றற்றொடக்கத்து V11-88 324 ஸ்லோகங்களில் வசிஷ்டரும் வருணனும் செம்மையாகச்செய்யப்பட்ட கப்பலொன்றில் ஏறிச்சென்றதும் அது அலைகளில்மோதுண்டதாலுண்டான ஆட்டத்திலுண்டான சந்தோஷத்தையும் பற்றிசொல்லப்படுகிறது. துயோஹ என்ற (1) 116, 3-ல் இராஜரிஷியான துக்ரன் தூரதேசத்திலுள்ள பகைவனொருவனை ஜயிப்பதற்காக தன்மகனைக்கப்பற்படையொன்றுடனனுப்பியதைக்குறிப்பிடுகிறது.

இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் சீதாதேவியைத்தேடும் பொருட்டு சுக்ரீவன் தன் வானரசைந்நியங்களுக்கு இராவணன் இன்னின்னவிடங்களில் வைத்திருக்கக்கூடுமெனச் சொல்லுவதை வாசிக்கிறோம்; மேல்போக ஓரிடத்தில் சீதையை கோஷக்ர தேசத்தில் பார்க்கும்படி சுக்ரீவன் சொல்லுகிறான்; இந்தக் கோஷக்ரதேசத்தை உரைகாரர்கள் பட்டுப்பூச்சி பட்டு இழைக்கும் ஸ்தலமென்கிறார். அதாவது சீனதேசமொன்றே பூர்வம்முதல் பட்டுத்தொழிலில் பேர்போனது. பத்ரவந்தி என்ற மற்றொரு சுலோகத்தில் யவத்தீவு, சுவர்ணதீவுகள் குறிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் தான் ஜாவா, சுமத்தராதீவுகள். மற்றொருசுலோகம் லோஹித சாகரம் அல்லது செங்கடலைப் பற்றிக்கூறுகிறது, அயோத்தியாகாண்டத்து சுலோகமொன்றில் கப்பற்சண்டைக்கு தயாராகும்படி ஆக்ஞாபிப்பதாகக்காணப்படுகிறது. மஹாபாரதத்தில் திக்விஜயம் செய்தபோது சகதேவன் இந்தியாவிற்குப் புறம்பாயுள்ள தேசங்களிற் சென்று மிலேச்சர்களாயுள்ளோரையும் ஜயித்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இதைத் தவிர்த்து தர்மசாஸ்திரங்களிலும் ஆதாரங்களிருக்கின்றன. போதாயனதர்ம சூத்திரம் II. 2-2-ல் பிராமணர்கள் சமுத்திரயாத்திரைசெய்யக்கூடாதென்றும் செய்வதற்கு பிராயச்சித்தமும் கூறுகிறது. இன்னும் I. 18-14-ல் கடல் வழியாக வரும் பண்டங்களுக்கு தீர்வை குறிக்கிறது. இதேமாதிரி கௌதமராலும் II×33-ல் கூறப்படுகிறது. மனு சாஸ்திரத்திலும் III. 158ல் கப்பலேறிவந்த பிராமணன் சிரார்த்தத்திற்கு அருகனல்லனென்று கூறுகிறது. இதைத் தவிர்த்து ஆற்றைக்கடக்கவும் கப்பலேறுவதற்கும் இவ்வளவுதான் விகிதம் எனச் சொல்லுவதோடு, சமுத்திரத்திலுண்டாகும் நஷ்டத்திற்கு ஈடு செய்வதைப்பற்றிக்கூடச் (VIII 408-9) சொல்லுகிறது. லாபத்தின் பொருட்டு கப்பலிற் செல்லுவதுண்டென யாக்ஞவல்கிய சம்ஹிதை மிதாக்ஷரம் வியவகாராத்யாயத்தில் கூறப்படுகிறது. இன்னும் இதைத்தவிர்த்துப் புராணங்களிலும் ஏதேஷ்டமான ஆதாரங்களிருக்கின்றன. தமிழ் ஆதாரங்களைப்பற்றி மற்றொருமுறை கூறுவோம்.

ஒற்றன்.

551

உ

சிவமயம்.

திருவலஞ்சுழி

——:(o):——

திருக்குடந்தைக்கு மேற்கில் நான்கு மைல் தூரத்தில் அரசலாற்றின் றென்கரையில் தஞ்சையிலிருந்து திருக்குடந்தைக்குப் போகும் பாட்டையின்மேல் திருவலஞ்சுழி என்றோர் சிவக்ஷேத்திரமிருக்கிறது. அதுவே சிறந்ததொரு விக்னேச்சுரத் தலமுமாம். சிவபிரான் பெயர் கபர்த்தீச்வரர் (கற்பகத் தீசர்) உமாதேவியார் பெயர், ப்ருகந்நாயகி (பெரியநாயகியம்மை,)விநாயகர்பெயர், சுவேத விக்நேச்வரர் (வெள்ளைப்பிள்ளையா ரென்றும், வெண்ணைப்பிள்ளையா ரென்றும், தமிழில் வழங்குவது.)

இத்தலத்தின் பெருமை யனேகர்க்குத் தெரிந்திராதாதலின், (புராணத்திற் கூறியபடியே முழுது மெழுதுவது, மிகவிரியுமாதலால்), இங்கு அவச்யமாய்ச் சொல்லவேண்டிய வற்றை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதை எழுத எனக்குநேர்ந்த ஏதுவை இவ்வியாசத்தின் முடிவிற்றெரிந்து கொள்க.

திருவலஞ் சுழி என்ற பெயர்வரக் காரணம்:— பூர்வத்தில் சோழதேயத்தரசர்களிற்சிறந்த அரித்துவசன் என்பான், தன்னாட்டிலாறு ஒன்று வெட்டுவிக்க வேண்டுமெனக் கருதி, மேற்றிசையை நோக்கித் தன் சைன்யத்திரளுடன் சென்ற வளவில், குடவரையினின்று பிரவகித்து வந்த காவிரிநதியைக்கண்டான். தானினைத்த காரியமினிது முடியுமென்பதற்கிதுவே அறிகுறி யென்றகமகிழ்ந்து, அந்நதி ஓடிவந்த பாதையில், மரங்கொடி செடி முதலிய விடையூறென்று மில்லாமல் அகற்றிக் கொண்டு வந்தான். காவிரியோ இத்தலம் வந்ததும் கோயிலுக்குள்ளிருக்கிற ஒருபெரிய பிலத்திற்குள் முழுதும் வலமாய்ச் சுழித்துக்கொண்டு பிரவேசித்து விட்டது. இதைக் கண்ணுற்றவரசன், அநேகவிதத்தில் அடைத்துப்பார்த்தும்

பயன்படாதது கண்டு, ஆற்றைச் சமுத்திரத்திற் சேர்ப்பிக்கக் கூடாமற் போயிற்றே யென்று துயரமுற்றுத் தன் மந்திரிகளிடத்தில் ஆலோசித்தான். அவர்கள் "இப்பெருங்காரியம் பிராம்மணோத்தமர்களினுதவியாலே ஆகவேண்டு" மென்றுசொன்னார்கள். நான்கு வேதம், ஆறுசாஸ்திரம், கலைக்ஞானம், மனுவிக்ஞான முதலியவற்றிற் றேர்ச்சியுள்ளவராய், நித்திய கருமங்களை முறைவழுவாது நடாத்தி வருமொரு வந்தணரைத்தேடிச் சென்றஅரசன், இத்தலத்திற்கு வடகிழக்கில் மூன்று மைல்தூரத்தில் காவிரி யாற்றின் வடக்கரையில் இருக்கிற திருக்கொட்டையூரிற் கொட்டைமரத்தடியிற் றவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஏரண்ட விருடியைக் கண்டனன். தனக்கு நேர்ந்திருந்த மனக்கவலையை அரசன் அவரிடத்திற் றெரிவித்துக் கொண்டதும், அத்தவச் செல்வர், தம் ஞானத்திற் றோன்றியவற்றைப் பின் வருமாறு கூறினர். "அரசனே! முப்பத்திரண்டு இலக்கணங்களும், அஷ்டைச்சுவரியமும் பொருந்தி, இராஜ தர்மமனைத்தையுமறிந்து அதற்கேற்பச் செங்கோல் செலுத்திவருகின்ற ஓர் அரசனாவது, வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சகலதர்ம கருமங்களையும் விதிப்படி செய்து வரும் ஓர் அந்தணச்ரேஷ்டராவது அப்பிலத்தி லிறங்கினால், அடைபடும்" என்றார். அக்காலத்தில், சோணாட்டி லெல்லாநீதியும் பொருந்திய அரசன், அரித்துவசனொருவனே. அந்தணர்களிற் சிறந்தவன் ஏரண்டனொருவன்றான். ஆதலின் இவ்விருவரி லொருவர் இறங்கவேண்டு மென்று கொள்ளப்பட்டது. அரசன், காவிரிநதியைச் சமுத்திரத்திற் சேர்ப்பிக்க வேண்டு மென்ற கருத்துக்கொண்டவனாதலின், தானிறங்கினாலவ்வெண்ணம் நிறைவேறாதே யென்று கலங்கி, ரிஷியை நீரிறங்கு மென்றால் கோபித்துச் சபித்துவிடுவரோவென்று அச்சமுற்று, நீர் நேரிலப் பிலத்தைப் பார்த்துச்சொன்னால் மிகுந்த திருப்தியடைவேனென்று பிரார்த்தித்தான். இவனது உட்கருத்தையறிந்த தவசி "அப்படியே ஆகட்டு" மென்று அரசனோடு இத்தலத்திற்குவந்து கோயிலுக்குள்ளிருக்கும் பிலத்திற்குக் கீழ்ப்புறத்தில் மேற்கு முகமாய்ச் சிவபிரானுக் கெதிரில் நின்று கொண்டு, தன் உயிரைத்துறந்தாகிலும் பிறருக்குதவிசெய்து அவனை மகிழ்விப்பது தர்மமாகும்.

என்னுனு மோருதவி யாதொருவன் யார்க்கெனினுந்
தன்னால் முடிவ தெனிற்றானே முடித்தறலே
சொன்னான் முடித்த லிடையாகுஞ் சொல்லுகினும்
பன்னாண் மறுத்துப் புரிதல் கடைப் பான்மை யதே"

என்று கந்தபுராணத்திற் கூறியபடி, ஏதாவது ஓர் உபகாரத்தை எவனுவ தொருவன், எவனுவதொரு வனுக்குத் தன்னால் செய்யக்கூடுமானால், அவன் கேட்கு முன்னமே செய்து கொடுப்பது உத்தமகுணமாயிருக்க, அரசன் கேட்டுக்கொண்டுந் தாமதிப்பது தகுதியன்றென்று நினைத்து "ஹிதஜநவாவ்யஹிதஜநவாப்யம் ஹிதாஹிதம்வெவ நஹாவிநீயம் । ஹைஸம்ஸகொநாஜகவாஹிக்ஷ:ஹிதாவஷெஸ் நவிலாவ்யவெஸ ॥" என்ற சுலோகத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு அப்பிலத்தி லுட்கார்ந்தார்.

அந்நீர்ச்சுழல், இவரை முழுதுங் கீழேபோகவிடாமல், மேலே கிளப்பி, மேற்புறத்திலிருக்கிற கபர்த்தீச்வரரை வலமாகத் தன்னேடு அவ்வந்தணரையுஞ் சுற்றுவித்துப் பிலத்தின் வாயிலில் திரும்பவும் நின்றது. அங்கு இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்க வந்திருந்தோர் யாவரும், மற்றுமுள்ள தேவர்களும் இவரது பரோபகாரச் சித்தத்தின் பெருமையை மெச்ச சிவபிரான் இவரை வலஞ்சுழி நாதரென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு, தன் மாதிரி ஓர் இலிங்க வடிவமாய் அங்கேயே இருக்கும்படி கட்டளை யிட்டருள, அவரது ஆக்ஞைப்படி ஓர் இலிங்கவடிவமாய்த் தோன்றினர். காவிரி நதியின் நீரோட்டம், மேலே குறிப்பிட்ட கொட்டையூருக்கடுத்த கீழ்புறமிருக்கின்ற, மேலைக் காவிரி என்று தக்காலம் வழங்குகின்ற ஊரில், மேலே குமிழியிட்டுக் கொண்டு கிளம்பிற்று. (காவிரி மேலேகிளம்பிய தானத்திற்கு மேலக்காவிரி என்று வழங்குவது காரணப்பெயர்.) நீரோட்டம் வலமாய்ச் சுழித்துக்கொண்டு பிலத்திற் புகுந்த தாலும், கபர்த்தீச்வரரைத் தானும் தன்னேடு ஏரண்டரையும் வலமாய்ச் சுற்றுவித்ததாலும் திருவலஞ்சுழி என்று பெயர்வாய்ந்தது. மேலும் சிவபிரானது நெற்றியில் வலமாய்ச் சுழிக்கப்பெற்ற ஒரு சுழியுந் தோன்றுகிறது. கொட்டையூருக்கு மிவ்வூருக்கு மிருக்கிற நெருங்கிய சம்பந்தம்:—இவ்வூரிற் பாடியிருக்கிற ஒவ்வொரு திருத்

தாண்டகத்தின் இறுதியிலும் "கொட்டையூரிற் கோபீச் சரத்து றையுங் கோமான்றானே" என்று பிரயோகித் திருப்பதாலுமினிது விளங்கும்.

கபர்த்தீச்வரரென்று பெயர்வரக் காரணம்:—உமாதேவியார் மணலால் ஓர் இலிங்கம் பிடித்து, அபிஷேகஞ் செய்யும் பொழுது அது கரையாதிருக்குமாறு தம் சடைப்பின்னலால் சுற்றிக்கொண்டு நீராட்டினாள் என்றும், அவளால் தோண்டப்பெற்ற "புஷ்கரணி" ஜடாதீர்த்தமென்றும், சடையால் சுற்றிக்கொண்டு அபிஷேகஞ் செய்த காரணத்தால் கபர்த்தீச்வரரென் றழைக்கப்பட்டாரென்றும் புராணங்கூறுகிறது. (கபர்த்தம் - ஜடை) இவரது பெருமை நான்கு உபகதைகளால் விளங்குகிறது. அவைகளை ஒவ்வொன்றாய் விஸ்தரித்து எழுதுவது விரியுமாதலால், கருத்தை மட்டும் நான்கு வாக்கியங்களிற் றெரிவிக்கிறேன்.

(1) மாதுர்கமனஞ்செய்த ஒரு மகாபாதகனை, தன்னைச் சரணமடைந்து சேவித்ததினால், மன்னித்து மோட்சங்கொடுத்தாரென்றும்,

(2) ஒரு ஸ்திரீ, கணவனைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ள நினைத்து பிரயோகித்த ஔஷதம், அவனை அவள் நினைப்பிற்கு மாறாய்க் கொன்றுவிட்டது. அதனால் அவள் தேகமுழுதுங் குட்டநோயுண்டாகிப் புழுத்து, ஊர்கடோறுமலைந்து திரிகையில், இத்தலத்துக்குத் தற்செயலாய் வந்து சிவபிரானைத் தெரிசித்தவுடன் வியாதி நீங்கி, சுய உருவத்தோடு தோன்றினாள். பிறகு, அவளுக்குத் தன்னிடத்திலிருந்தபக்தியைக்கண்டு, கபர்த்தீச்சுவரர் அவளை மோட்சத்திற்கு அனுப்பினாரென்றும்,

(3) ஒரு வணிகனுக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாக்கினாரென்றும்,

(4) அற்பாயுளுள்ள ஒருவனுக்குப்பூரணவயசு கொடுத்தாரென்றும், நான்கு கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன.

சுவேத விக்நேச்வரரது வரலாறு:—தேவர்கள் திருப்பாற் கடலைக் கடைந்த காலத்தில், அமிர்தமுண்டாகாமல் விஷம்வரவே, இது

யாது காரணத்தா லுண்டாயிற்றென்று ஆலோசித்தவளவில், விக்னேச்சுர பூசை செய்துகொள்ளாமல் இக்காரியம் ஆரம்பித்தமையால் வந்த தீங்கென்று தெரிந்துகொண்டு, மந்தரகிரியாகிய மத்திலிருந்து சிறிது வெண்ணெயைத்திரட்டி, ஒருவிநாயகராய்ப் பிடித்துப் பூசித்து பிறகு கடைந்தார்கள். உடனே அமிர்தமுண்டாயிற்று. அக்காலத்திலுண்டான விநாயகர், தேவேந்திரனது ஆத்மபூஜையிலிருந்துகொண்டிருந்தார். இந்திரன் கைலைக்குச் சமானமான சிவக்ஷேத்திரங்கள் பூலோகத்தில் எங்கிருக்கின்றனவென்று நாரதரைக் கேட்க, நாரதர் திருவலஞ்சுழியையும் ஒன்றாய்ச்சொன்னதால் சுவாமி தெரிசனத்திற்குப் பூஜையோடு திருவலஞ்சுழிக்குவந்தான். சிவாலயத்திற்குள் ஆத்மபூஜையை யெடுத்துப்போவது சாஸ்த்ரவிரோதமாதலின், வெளியிலிருந்த பலிபீடத்தில் வைத்துவிட்டுப்போவோமென்று இந்திரன் நினைத்தபோது, கோயிலுக்குள்ளிருந்து வந்த ஒரு பிரம்மசாரியைக் கண்டான். (அவர் கபர்த்தீச்சுவரர்.) அவரைப்பார்த்து இந்திரன், "சிறுவ! இப்பூசைச் சம்புடத்தைக் கீழே வைப்பது உசிதமன்று: சிறிதுநேரம் இதை நீ தாங்கிக்கொள்வாயாகில், சுவாமி தெரிசனமுடித்துக்கொண்டு வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்." என்று கேட்க, பிரமசாரியான கற்பகத்தீசர் "நான் மூன்றுதரங் கூப்பிடுமுன் நீர் வந்து பெற்றுக்கொள்ளாவிடில் கீழே வைத்துவிடுவேன்'' என்று சொன்னார். இந்திரன் அதற்குடன்பட்டு, கோயிலுக்குள் புகுந்தான். அவன் மறைந்தவுடனே கபர்த்தீச்வரர் மூன்றுதரங் கூப்பிட்டுங் காணாமையால், பலிபீடத்தில் பூசைப்பெட்டியை வைத்துவிட்டுத் தம் இருப்பிடத்தை யடைந்தார். இந்திரன் சுவாமி தெரிசன முடித்துக்கொண்டு வெளியில்வந்து பார்த்தபோது கீழே வைத்திருக்கிற பூசையைமட்டுங் கண்டான். அதற்காக மனம்வருந்தி அவன் பூசையைக் கையிலெடுத்தான். அஃது எடுபடாது வேரூன்றிவிட்டது. உடனேயிந்திரன் குதிரைகள் யானைகள் முதலியவைகளினுதவியால் நிலத்தோடு இழுக்கயத்தனித்தும் பயன்படவில்லை. செய்வதின்னதென்று அறிந்துகொள்ளக்கூடாத இந்திரன், பூமியில் விழுந்து இறக்க யத்தனித்ததைப்பார்த்து விநாயகர் கிருபைகூர்ந்து, "இந்திரா, இஃதுஓர் சுயம்புத்தலமாதலின் எனக்கு இங்கேயேஇருக்க இஷ்டம் இன்று ஆவணிமீ வளர்பிறை சதுர்த்தியாதலால் இன்றைக்கு

என்னைப்பூசிப்பாயாகில் வருடமுழுதும் உனக்கு அளிக்கும் பயனைத்தருவேன். என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, இந்திரன் அவரது கட்டளையைச்சிரமேற்கொண்டு, அன்றுபூசித்து தன் இருப்பிடஞ்சேர்ந்தான். அதுமுதல் நாளிதுவரையில், விநாயகசதுர்த்தியன்றையதினம் தேவேந்திரனது பூசையென்று வெகு விமரிசையாய்நடத்தப்படுகிறது. (பதினாறுவகைக் கணபதிகளுள் இவர் பச்ய கணபதி) இவரது பெருமை கீழ்க்கூறிய ஐந்து கதைச்சுருக்கங்களால் வெளியாகிறது.

(1) ஊமையாய் இருந்த ஒருவனைப் பேசும்படி செய்தது.

(2) முழுமூடனாக இருந்த ஒருவனை மகா பண்டிதனாகச்செய்தது.

(3) ஓர் அரசனுக்கு அவனிழந்த பட்டத்தை மீட்டுக்கொடுத்தது.

(4) ஓர் தட்டானுக்கு நல்ல பதவியளித்தது.

(5) ஓர் ஏழைப் பார்ப்பானுக்கு மிகுந்த செல்வத்தையளித்தது. ஆகிய ஐந்து முகவுரையோடு கூறப்பட்டுள்ள கதைகளால் தெரிகிறது.

நிற்க, கோயிலுக்குள் புகுந்தவுடன் இருக்கிற சந்நிதி, விநாயகர் சந்நிதி. அச்சந்நிதியில், ஒரு சதுரமான அறைக்குள், இரண்டடி உயரமும், ஒன்றரையடி அகலமுள்ள ஒரு மாடத்திற்குள், வெண்ணிறமான ஒரு விநாயகரது உருவம் சுவரோடு ஒட்டிக் காணப்படுகின்றது. அபிஷேகம் எக்காலத்திலுஞ் செய்வதில்லை. அனுதினமுஞ்செய்கிற அர்ச்சனையில் உபயோகிக்கிற புஷ்பத்தின் வேகமான காற்றுப்பட்டால் அங்கங்களுக்குக் குறைநேருமோவென்று நினைத்து அவ்விநாயகர் இருப்பிடத்திற்கு முக்காற்சாணுக்கு முன் நான்கு விரலுயரத்தில் ஒருதகடு பதித்திருக்கிறார்கள். அர்ச்சனைப்புஷ்பமும் அச்சிறு தகட்டைத் தாண்டுவதில்லை. அவ்வளவு நுட்பமானசிலை. பச்சைக்கர்ப்பூரமே சாத்துவார்கள். நாஸ்திகனும் எதிரில்வந்தமாத்திரத்தில், மயிர்க்கூச்சலையும், தானறியாதுண்டாகிற பயபக்தி விசுவாசத்தையுமடைவான் என்பதிற்சந்தேகமேயில்லை. இவரது கோயிலைச் சுற்றிலும் புராணத்திற் கூறியதையொத்து, இந்திரனுடைய விமா

னம்போலவும், விநாயகரை நிலத்தோடே பெயர்க்க யத்தனித்துக் குதிரை, யானை முதலியனகட்டிக் காலாள் இழுப்பதுபோலவும் கல் லிற் செய்துவைத்திருக்கிற உருவந் தோன்றுகிறது. கீழண்டைச் சுவருக்குப் பிரதியாக அமைத்திருக்கும் பலகணி (ஜன்னல்) பார்ப் போரது மனதில்மிகுந்த வியப்பை உண்டுபண்ணும்.

தேவகோட்டைச்செட்டிமார்கள் திருப்பணிசெய்வதற்கு முன் எழுதச்செய்கிற உடன்படிக்கையில் "திருவலஞ்சுழிப் பலகணி, ஆவு டையார்கோவில் கொடுங்கை, திருவீழிமழலை வெள்வால் மண்டபம் தவிர்த்து பாக்கிசெய்துகொடுப்போம்" என்றெழுதுவது வழக்கமாம். 15 அடி உயரமும் 10 அடி அகலமுமுள்ள ஒரு கருங்கல்லிற் செய் திருக்கிற நுட்பமான வேலைத்திறமை, வேறெங்குங்காணமுடியாதது. தேக்குமரத்திலும் செய்யக்கூடாததான அவ்வளவு பெருமைவாய்ந் திருப்பதால், தேவதச்சனான மயனால் நிருமிக்கப்பட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

இவருக்குப்பத்தினிகளிருவர்—பிரமனின்புத்திரி வாணியும் (புத்தி) விஷ்ணுவின்புத்திரி கமலாம்பாளுமாம் (சக்தி) மார்கழிமாதம் வளர்பிறைச் சஷ்டியன்றையதினம் மகாவிஷ்ணுபூஜையென்று ஆக மங் கூறுகின்றது. இவ்விநாயகர்பேரில் காளமேகப்புலவர் பாடிய துதிகள் வருமாறு:—

"பறவாத தும்பி கருகாத வெங்கரி பண்புரண்டே
யிறுகாத தந்தி யுருகாத மாதங்க மிந்துநுதல்
நிறவாத சிந்துரம் பூசாக்களபம் நெடுஞ்சுனையிற்
பிறவாத வாம்பல் வலஞ்சுழிக்கே வரப்பெற்றனனே."

தும்பி, கரி, தந்தி, மாதங்கம், சிந்துரம், களபம், ஆம்பல் முத லியன யானையின் மறுபெயர்கள். அடியார்கள் எத்தலத்திற்குச் சென்றாலும், ஆங்காங்குள்ள கடவுளையே சிறப்பாகக்கூறுவது இயல் பாயினும், எல்லாத்தலங்களிலும் இதுமிகச் சிறந்ததென்று கீழ்க்கூ றிய செய்யுட்களாலினிது விளங்கும்.

"என்னபுண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்துள்
முன்னை நீபுரி நல்வினைப் பயனிடை முழுமணித் தாளங்கள்
மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி வாணனை வாயாரப்
பன்னியாதரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடு மதனாலே."

"சயிலே நாதன் கறுத்தவர் முப்புர
மெயில்க டீயெழ வெல்வல வித்தகன்
மயில்களாலும் வலஞ்சுழி யீசனைப்
பயில்கிலார் சிலர் பாவித் தொழும்பரே."

"இலங்கை வேந்த னிருபது தோளிற
வலங்கொள் பாதத் தொருவி ரூன்றினன்
மலங்குபாய் வயல்சூழ் வலஞ்சுழி
வலங்கொள் வாரடி யென்றலை மேலவே."

முதற்செய்யுளில், தன்மனத்தைப்பார்த்துப், பூர்வசென்மத்தில் எத்தனை மேன்மையான புண்ணியஞ்செய்ததால் இத்தலத்துக்குவரநேர்ந்ததென்றும், இரண்டாஞ்செய்யுளில், திருவலஞ்சுழியிலெழுந்தருளியிருக்கிற சிவபிரானைத் துதியாதவர்கள் பாவிகளே என்றும், மூன்றுஞ்செய்யுளில், திருவலஞ்சுழியை ஒருபிரதக்ஷிணம் எவன்செய்வானோ அவனது பாதம் என்சிரசின்மீதிருக்கவேண்டுமென்றும் துதித்திருப்பதைப் பார்க்குமிடத்து இஃது ஒப்பற்றதலமென்று துணியப்படும்.

காவிரிசூழ்வலஞ்சுழி என்றமையால், இக்காலத்தில் அரசலாறு என்று வழங்கப்படுவதே காவிரியென்று தெரிகிறது. மேலும் திருவேரகமென்ற சுவாமிமலைத் தலமான்மியத்தில், இப்போதுகாவிரியென்று வழங்கப்படுகிற ஆற்றை குமாரதாரையென்றுங் கூறியிருக்கிறது. திருக்குடந்தையில் நடத்தப்படுகிற சப்தஸ்தானஉற்சவத்தில் சுவாமியை எழுந்தருளச்செய்கிற ஏழூர்களில் இஃதொன்று. இத்தலத்திற்கும் இதைச்சுற்றிலுமிருக்கிற தாராசுரம், திருச்சத்திமுற்றம், பட்டீச்சுரம், பிரும்ம நந்தீச்சுரன்கோயில், திருப்பாற்றுறை முதலியஸ்தலங்களுக்கும், நான்குகாலம்பூசைக்குக்கூடப்போதாததான சிறிதளவுபொருள் இருப்பதை ஆலோசிக்குமிடத்து, இவையாவும் இவ்வூர்க்குத் தென்கிழக்கில் அரைமைல் தூரத்திலிருக்கிற சோழன்மாளிகையென்ற ஊரிலப்போது இந்த அரசனுடைய நேர்விசாரணையிலிருந்தனவென்று கர்ணபரம்பரையாய்க் கேள்வியுறுவதை நம்பவேண்டியிருக்கிறது.

சென்னை பிரஸிடென்சிகாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய மகாமகோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்-உ. வே. அய்யரவர்களும், திருக்குடந்தையி

யிருக்கிற நேட்டிவ்ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய ஸ்ரீமத்-ம. வி. ஆசார்யரவர்களும் (Editior, Tamil Translation of Sri Mahabharatam), அவ்வூரிலிருக்கிற மாஜி தாசில்தார் மகா-ா-ாஸ்ரீ ஐயாசாமி சாஸ்திரிகளவர்களும், அவ்வூரிலிருந்த சிவசாமியுடையாரவர்களும் அடிக்கடி சுவாமிதரிசனத்துக்கு வருவதுண்டு. அவர்களே இத்தலத்தின் பெருமையை உள்ளபடியறிந்தவர்கள்.

கடைச்சங்கத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய நக்கீரர், தமக்கு நேர்ந்த சாபத்தை அகற்றிக்கொள்ளுமாறு, சிவதலங்களைத் தேடிச் சென்றபோது இவ்வூரிற்றங்கி மும்மணிக்கோவை பாடியிருக்கிறார். (பதினோராந்திருமுறையிலுள்ளது.)

கோவிலுக்குள்ளிருக்கின்ற பிடாரி அம்மனையும், பைரவனையும் அவசியம் ஒவ்வொருவரும் பார்க்கவேண்டியது. இவர்கள் ஒரு காலத்தில் மகா வரப்பிரசாதிகளாய் இருந்ததாயும், தங்களை ஆசிரயித்து வந்த பூசகரிலொருவர் (குருக்கள்) தமக்கு நேர்ந்த ஓர் அபகாரத்தைச் சகிக்காமல், மந்திரத்தால் இவர்களது சக்தியை கிரகித்து அவயவங்களையுங் குறைத்து விட்டதாகக் கேள்வி. சமீபத்தில் போய்ப்பார்த்தால் உயிரோடுகூடிய ஒரு மனிதன், ஸ்திரீ, பேசுவதுபோலத் தோன்றும். இது சனிபகவான் சுயம்பு க்ஷேத்திரமென்றுங் கூறப்படுகிறது. சனிபகவான், இவ்வூரிலிருப்பது போல் இந்தராஜதானியில் திருநள்ளாறு என்ற ஊரில் தான் காணக் கூடும். கோயிலுக்குள் அனேக சுரங்கங்களிருக்கின்றன. பூமிக்குள்மார்க்கமாய் நெடுந்தூரம் போவதாயும், அச்சுரங்கங்களில் முக்கியமான ஒன்றில், சிறிதுதூரம் போனவுடன் தூர்வாசரென்ற ரிஷியும் இன்றும் அகோரதவஞ்செய்துகொண்டிருப்பதாயும் சொல்லுகிறார்கள். உள்ளே எவ்வாறிருக்கிறதென்று பார்க்கக்கூடாதபடி இருட்டாயும் பயங்கரமாயுமிருக்கிறது. இன்னும் இந்த க்ஷேத்திரத்தைப்பற்றித்தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவைகள் மூன்றுவிஷயங்கள்

(1) அட்டதிக்குப்பாலகர்கள், ஒவ்வொருவரும், தாம்தாம் தம் தம்முடைய திக்கில் தத்தம்பேரால் ஓர் இலிங்கமும் ஒரு புஷ்கரணியும் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்களென்று புராணத்திற்கூறியிருப்பதை யொத்து, எல்லாப்பக்கங்களி

லும் இன்றைக்கும், தீர்த்தமும், லிங்கமும் காணப்படுகின்றன.

(2) மரணகாலத்தில் ஒவ்வொரு சீவனுடையவலது காதிலும், சிவபிரான் உமையவள் சகிதமாகவந்து பீஜாக்ஷரத்தையுபதேசிக்கிறுரென்று புராணத்திற் சொல்லியிருப்பதால் ஜீவன் முக்திக்ஷேத்திரம்.

(3) திருவிடைமருதூரில் இருக்கிற மகாலிங்கத்துக்கு பஞ்சமூர்த்திகளும் அவரவர்கள்திக்கில் அமைந்திருக்கிறார்களென்பர்; அதாவது தென்மேற்கில் விநாயகரும், மேற்கில் சுப்பிரமணியரும், வடக்கில் சண்டிகேச்வரரும், கிழக்கில் நந்திதேவரும், தெற்கில் தக்ஷிணாமூர்த்தியும் முறையே திருவலஞ்சுழி, ஸ்வாமிமலை, சேயனூர், திருப்பங்கூர், ஆலங்குடி முதலிய தலங்களில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். சிவபிரானுக்கு இடதுபாகத்தில் உமையவளிருப்பது பெரும்பான்மை வழக்கம். இத்தலத்தில் வலப்புறத்திருக்கிறாள்.

இவ்வளவு மகிமைதங்கிய ஊர் பாழடைந்து நாளுக்குநாள் கோயிலும் க்ஷீணகதியடைந்துவருகிறது. ஆதலின் ஒவ்வொரு சிவனடியாரும் தம்வாணாளில் ஒருமுறையேனும் இவ்வூருக்குப்போய்சுவாமி தெரிசனம் செய்யவேண்டியது இன்றியமையாத ஒரு காரியம். தம்மாலான பொருளுதவிசெய்து இவ்வூர்ப்புராணத்தைத்தமிழில்மொழிபெயர்த்து அச்சிடச்செய்யவேண்டியதுடன், கோயிலுக்கு அவசியமாகச்செய்யவேண்டிய சில கட்டிடப்பழுதுகளையும் திருத்தவேண்டும்.

மடாதிபர்களான தம்பிரான்களும், தேவகோட்டைச்செட்டிகளும் சாதாரணதலங்களைக்கூடத் தம் நேர்பார்வையில் வைத்துக்கொண்டு நடத்திவருவதைப்பார்க்கிறபோது, இதை இதுவரையில் ஒருவரேனும் கவனியாதிருப்பதற்கு, இதைப்பற்றிக்கேள்விப்பட அவகாசமில்லையென்பதைத்தவிரவேறு காரணமிராது.

இவ்வூரில், பரம்பரையாய்ச் சிவபிரானுக்குத் தொண்டுசெய்வதி லேயே தம்பொருளைச் செலவிடுகிற இயல்பினராய் வாழ்ந்துவருகிற ஸ்ரீமாந்-கல்யாணசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள், இக்கோயிலைக் கவனியா திருந்திருப்பார்களாயின், நெடுநாளைக்குமுன்னரே க்ஷீணத்தையடைந் திருக்கும். அவர்களுடைய பக்தியும் ஈச்வரகார்யத்திலவர்களுக்கிருக் கிற சிரத்தையும் யாவராலும் கொண்டாடத்தக்கவை. நெடுநாளாக நடத்தப்படாமலிருந்த சில உற்சவங்களைச் சிலகாலமாய் நடத்திவரு கிறார்கள்.

இது சம்பந்தமாய் இன்னுங்கேட்க ஆவலுடையவர்களை நான் தெரிந்துகொண்டால் அவர்களது மனோபேக்ஷையை உடனே எவ் விதத்திலும் நிறைவேற்றுவேன்.

தி. ப. சுப்பிரமணியன்,
தென்னிந்தியா ரெயில்வே, ஆடிட்டர் ஆபீஸ், திருச்சி.

உ
சிவமயம்.

ஸேபன்னிஸா.

அவுரங்கஸீப் தர்பாரில் ஒருபண்டித சிரோமணி.

மொஹலாய வம்சத்தில் பிரக்யாதிபெற்ற மன்னர்களில் ஒருவ னாகிய அவுரங்கஸீப் அரசன் ஸிவாஜி என்னும் மஹாராஷ்டிரத்தலை வனை அவமானப்படுத்த எண்ணங்கொண்டு ஒருகால் அவனைத் தர் பாருக்கு வரக்கட்டளையிட்டான். அவுரங்கஸீபின் ஆணையைச் சிர மேற்கொண்ட ஸிவாஜியரசனோ தன் மன்னனுக்கு நஸராக (Nazr) ச்செலுத்தவேண்டிய ரூ 30,000-த்துடன், தனிமையிற்போயினன். ஸபாமண்டபத்தில் பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர், மந்திரிகள், பிரபுக்களனைவருடனும் கோலாகலமாய்க் கொலுவீற்றிருந்த அவுரங் கஸீப், இவனைப்பங்கம்செய்விக்கவும், தன் உன்னதபதவியை ஸிவா

ஜிக் கறிவிக்கவும் கருதி, அம்மஹாராஷ்ட்ரத்தலைவனை லக்ஷ்யம்செய்யாது, தன் பின்புறத்தே நிற்கும் மன்னர்களில் மூன்றாவது வரிசையில் நிற்கவைத்தனன். இம்மானக்குறைவை ஸஹிக்கமாட்டாதவனாக ஸிவாஜிக்குக் கண்களில் தீப்பொறிபறந்தது. மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு உரத்தகுரலில் வாயில் வந்தவாறெல்லாம் வைதுகொண்டே தர்பார்மண்டபத்தை விட்டுச்சென்றான். அவுரங்கஸீபும் அதன் மீது கோபமிக்கோனாய் "இனிக் கூப்பிடப்பட்டாலல்லது ஸிவாஜி தர்பார்மண்டபத்திற்கு வருதல் தகாது" என்று மற்றொரு கண்டிப்பான திட்டமுமிட்டான். இதுகேட்டும் ஸிவாஜி இவ்வார்த்தைகளுக்குச்செவிகொடாதவன்போலவும், மன்னனாகிய அவுரங்கஸீபையாகிலும், அவன் ஸபையோர்களையாகிலும் மதியாதவன்போலவும், மிக்க அலட்சியத்தோடும் கம்பீரமாய்ச் சென்றான்.

இவன் செய்கையை மன்னன் முற்றும் கவனித்திருந்தானாயினும் யாதொன்றும் பேசிலன். மஹாராஷ்ட்ர மன்னனின் வீரதீர சௌர்ய பராக்ரமத்தைப்பற்றி ஆங்கிருந்தோர்யாவரும் வியந்துமெச்சினர். ஸிவாஜி அவனுடைய அடாதவார்த்தைகளின் நிமித்தம் எங்கு அவுரங்கஸீபினால் பிடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுவானோ என்று ஐயப்பட்டனர் சிலர்.

ஆனால் அக்காலத்தில் அவுரங்கஸீபின் குமாரத்தியின் வேண்டுகோளே யில்லாமற் போயிருந்தால், ஸிவாஜி அப்போதே கொல்லப்பட்டுப் போயிருக்க வேண்டியவன்தான். அவுரங்கஸீபின் தர்பாரில் அக்காலத்திய வழக்கப்படி திரை மறைவில் தன்னுடைய தாதிமார்களுடன் இனிதிருந்த அம்மஹாராஷ்ட்ர மன்னனின் அபூர்வமானதைர்யத்தை மெச்சிப் பாராட்டிய அவுரங்கஸீபின் குமாரி, ஸிவாஜியை உயிருடன் விடும்படி தன் தந்தையை மிகுதியும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டாள்; அவளது வேண்டுகோட் கிசைந்து அவனை மன்னன் யாதும் செய்யாது விட்டனன்.

இத்தகைய தயாளகுணமும், அதிமேதையான புத்தியும் வாய்ந்த மாதர் திலகத்தின்பெயர் ஸெபன்னிஸா (Zebunnisa) அப்பெயரின் பொருள் மாதர் திலகமே. பூவும் மணமும் போல புத்தியும்

563

யுக்தியுங்கொண்ட ஸெபன்னிஸா விடத்தில் முரட்டுஸ்வ பாவமுள்ள அவள் தந்தை அவுரங்கஸீப் அத்யந்தம் விசுவாசமுள்ளவன். 1639-ம் வருஷத்தில் அவுரங்கஸீபுக்கு ஜனித்த ஸீமந்தபுத்ரியாகிய ஸெபன்னிஸாவைப்பற்றிச் சரித்ரக்காரர்கள் மிகுதியும் புகழ்ந்து கூறுகின்றனர். இம்மாதுசிரோமணி மனோக்யமான மனோபாவங்களும் ஸ்வதந்த்ர யூகமும், பொது நோக்குள்ள உறுதியான அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டு அவற்றின்படி எவற்றையும் நடத்துங்கருத்தும் கொண்டவள். ஸ்திரீகள் நம் நாட்டில் நடத்தப்படுவதை ஒப்பாமல் தன் ஸ்வதந்த்ரத்தை நாட்டிக் காலங்கழித்து வந்தவள்; பொம்மைக் கல்யாணங்கள் போற்செய்யும், தற்கால வழக்கத்திற் கேற்ற விவாகங்களைச் செய்துகொள்ள ஸெபன்னிஸா ஒருநாளும்ஸம்மதிக்கவில்லை. அக்காலத்தில் அந்நங்கையர் திலகம் பாரவீக பாஷையில் வித்வக்குழாங்கள் போற்றிப்புகழும் பண்டிதை சிரோமணியாக விளங்கினாள். கவிகள் புனைவதில் தன்னினும் வல்லவர் இப்பூமண்டலத்தில் எவருமிலர் என்ற பேரும் படைத்தாள். தன்னிஷ்டப்படி வஸிக்குமாறு தன்னுடைய பிதாவிடமிருந்து அநுமதியும் பெற்றாள். இந்தியாவிலும் பாரவீகத்திலுமுள்ள பாவலர் பலருக்கும் நிருபம் போக்கி, டில்லியில் ஒரு வித்வத்ஸபை ரமணீயமாய் ஏற்படுத்தினாள்.

அந்தர்யாமி (The Hidden one) என்னும் அரும்பெயர் தானே புனைந்து கண்திறந்து எவரும் எதன்பொருட்டும் தன்னைப் பார்க்காதிருக்கும் வண்ணம் எப்போதும் முகபடாமணிந்திருந்தாள். தர்பாருக்கு வந்து ஸபையில் மனித ஸமூகத்துடன் கலந்து இராஜகாரியங்களில் ஸமயோசிதமாய்த் தன் தந்தைக்கும், பிறருக்கும் புத்தி புகட்டுவாளே யாயினும், இவர்களை அவள் எக்காலும் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் முககவசத்துடனேயே பேசி ஸபாரஞ்சிதம் செய்து வந்தாள். பொம்மைக்கு ஸ்ரீங்காரம் செய்வதுபோல் தன்னை நகைகளினால் அலங்கரித்துக் கொள்வதை வெறுத்தவளானபடியால், அவள் வாழ்நாளில் அவளணிந்த ஆபரணங்கள் மிகஸ்வல்பமே.

அவள் கொண்ட காதலின் கோரமான முடிவு

அவள் அபிமானித்த ஆசை நாயகனின் சரித்ரம் மட்டும் துக்ககரமானது.

பால்ய வயதுடைய அகில்கான் (Akilkhon) என்னும் கவியொருவன் ஸெபன்னிஸா விடத்துவருவதும் போவதும் அன்பாய்ப் பேசுவதும் குலவுவது மாயிருந்தான். கடைசியில் அவனே ஸெபன்னிஸாவின் மனதைக் கவர்வதில் வெற்றி பெற்றான். அவுரங்கஸீப் இதற்கிடையில் ஸெபன்னிஸாவைக் கல்யாணஞ்செய்து கொள்ளக்கட்டாயப் படுத்தினன். அப்போது தன்னுடைய தந்தையிடத்திலிருந்து ஸ்வயம்வரம் தனக்கு வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டாள். அவள் விருப்பின்படியே நாட்டிலுள்ள தக்க கனதனவான்கள் படங்களெல்லாம் அவள் கையின்கணிடப்பட்டன. அப்படங்களில் அகில்கானையே அவள் தன் கணவனாக வரித்தாள்.

அவுரங்கஸீபும் அகில்கானுக்குச் சொல்லியனுப்புவித்தான். தன்னந்தஸ்துக்கு மிஞ்சின இராஜனின் பெண்ணை விரும்பினதற்காகத் தன்னைத் தண்டித்து விடுவான் மன்னன் என்று அவளை மணந்துகொள்ள வீணாய் ஆவல் கொண்ட மற்றொருவனிடமிருந்து கேட்ட அகில்கான் கோழைத்தனமுள்ளவனாய், தனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாமென்று ராஜஸேவகத்தையும்விட்டு, டில்லிநகரினின்றும் தப்பியோடினன். ஸெபன்னிஸாவும் மிகுதியும் வருத்த முற்றாள். பயத்தினால் அவளை விட்டு நீங்கின அகில்கானும் காமவசத்தினால் இழுக்கப்பட்டு மீட்டும் டில்லிநகர் சேர்ந்தான். இருவரும் ஸந்தித்தார்கள். ஓர் நாள் இவர்கள் அரண்மனை அந்தப்புரத்து வஸந்தச் சோலையில் தனித்திருக்கும் ஸமயத்தை எப்படியோ அறிந்த அவுரங்கஸீபு திடீரென அவ்விடம் தோன்றினன். மன்னன் வருகிறான் என்பது கேட்டுணர்ந்த ராஜகுமாரத்தி தனக்கு நேரக்கூடிய அகௌரவம் ஒன்றையே பெரிதெனக்கருதி தன் ஆசை மணாளனை, ஆங்கிருந்த டெக் (Deg) என்ற நீண்ட சமையல் பாத்ரத்தில் புகுத்து மறைத்தாள், அயோக்யமுள்ள வேலைக்காரனிடமிருந்து இது செய்தி உணர்ந்த அவுரங்கஸீபு ஆங்குத் தோன்றியதும், சமையற் பாத்ரத்திலுள்ள தென்னென்று தன்மகளைக் கேட்டான். கொதிப்பிக்க வைத்திருக்கிற நீர்தான் என்று அவள் மறுமொழி பகர்ந்தாள். மன்னனும் ஆனால் அந்நீரை அடியில் நெருப்பிட்டுக் கொதிப்பி என்று உத்தரவிட்டான். அவ்வாறே அப்பாத்திரத்தின் அடியில்

தீ மூட்டப்பட்டது. அப்போதும் ஸெபன்னிஸா தன்னாசை மணாளனிலும் தன்மானமே பெரிதென்று கருதி, அப்பாத்ரத்தருகிற் சென்று, "என்னாசைமணாள! என்னின்னுயிர் நண்ப! என்னுடைய கௌரவத்தை உத்தேசித்து நீ வாய்திறவாதொழி" என்று முணுமுணுத்தாள். அகில்கானும் அச்சமயற்பாத்ரத்தில் பக்குவமாய்மாண்டான். பாரஸீக பாஷையில் கவிசெய்வதில் வல்லவளாகிய இவள் தன்னுடைய பாடல்கள் ஒன்றில் "ஓர் ஆசை நாயகனின்கதி என்கொலோ!? மற்றொருவனினது திருப்திக்காகப் படுகொலை புரியப்படுவதே" என்று எழுதியிருக்கிறாள். இவளால் செய்யப்பட்ட பாரஸீகப்பாடல்கள் இன்றும் எல்லோராலும் மிகுதியும்போற்றிப் பாராட்டப் பட்டுவருகின்றன.

இவள் இராஜாங்கக் குற்றமொன்றின் பொருட்டு நெடுங்காலம் வரையில் ஓர் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டுக் கிடந்தாள்.

இத்தகைய ஸெபன்னிஸாவின் சரித்ரத்தினால், முற்காலத்திய பிடிவாதமும் மூர்க்கமுங்கொண்ட கீழ்நாட்டு மன்னர்களுங்கூட மேதையர்களான நங்கையர் மணிகளின் ஸ்வதந்திர யூகத்தினையும், பின்னும் அவருக்குள்ள மேன்மைக் குணங்களையும் மிகுதியும் வியந்து பாராட்டிப் போற்றி வந்தார்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது. ஸாதாரணமாய் அக்காலத்தில் தங்கள் கல்யாணவிஷயங்களில் ஸ்வயம் வரம் என்னும் ஸ்வதந்த்ரம் அவர்களுக்கு கொடுக்கப் பட்டிருந்ததோடு, நாட்டின் நான்குமூலைகளினின்றும் பாவலர் குழாங்களைத் தருவித்துச் சேர்த்து வித்வஸபைகளிற் சேர்ந்து பழகி நல் வித்தை கற்று பண்டிதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் விளங்கிவரும்படி பூர்வ காலத்து மன்னர்கள் அவர்களை விட்டிருந்தார்கள்.

முற்காலத்தில் பாஷா ஞானம் மிகுதியும் வாய்ந்த தன்னிடத்து வித்யாவிஷயங்களில் வாதித்து ஜயித்தோனையே விவாகம் செய்து கொள்வேன் என்று தருக்கிச் சபதங்கூறிய, பூர்வகாலத்திய இந்திய இராஜ கன்னிகையின் சரித்ரத்தை ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளலாம். அன்னவளைக் கைப்பிடிக்கக்கருதி நாட்டின் எல்லா மூலைகளினின்று வித்வான்கள் இராஜகுமாரர்கள் பலரும் வந்து வாதித்துத்

தோல்வியுண்டனர். அப்பண்டிதையும் நெடுநாட்கள் காறும் தான் நினைத்த மாதிரியான கணவனை வாய்க்கப் பெறாது, கன்னிகையாக வேயிருந்தனள். பின்னர் அவ்வரசாங்கத்தின் மந்த்ரிகள் அவள் நடத்தையை நோக்கி வெறுப்புற்றவர்களாய், அவளை அவமானப் படுத்தக்கருதி, ஹரி என்ற அக்ஷரங்கூடத் தெரியாத இடைப்பையனை அவளுக்குக் கணவனாகச் செய்விக்க. அவனே பிற்காலத்தில் பூர்வஜன்மாந்தர வினைப்பயன்முதிர்ச்சியினால் மஹா கவியாக உலகம் புகழும் காளிதாஸனானான் என்பது உலகப்ரஸித்தம்.

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

உ

சிவமயம்.

தணிகைப்புராண

அருஞ்செய்யுள் விளக்கம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

ஓங்கொளியாய் விசும்பாதி தொறுமியலுந்தனதியல்பையுருவின்மாட்டும், பாங்குபெறத்தெரித்ததுபோற்பல்பொறியாப்பரமர்விழிபயந்தனான்று, தேங்கொளியாய் வெளியடர்ந்து வளிதொடர்ந்தொள்ளொளி படர்ந்து தெளிநீர்ப்புக்கு, நீங்கிவிளையாட்டயர்ந்து தணிகையமர்பெருவாழ்வைநினைந்து வாழ்வாம்.

இதன் பொருள். பேரொளியாய் ஆகாயமுதற் பிருதிவியீறாய பூதங்கள் யாவினும் வியாபித்தியலுந்தமது சொரூப விலக்கண வியல்பினையேனைத்தடத்தவடிவின் மாட்டும் உரிமை பெறத்தெரித்தாங்கு சிவபிரான்றிருநுதல் விழி பலபுலிங்கங்களாகக்கான்ற வஞ்ஞான்று நிரம்பு மொளியாய் வெளியினையடர்ந்து, வளியினிற்றொடர்ந்து, ஒள்ளிய வொளியினிற் படர்ந்து, நின்மலமாய நீரின்கட்புக்கு, அதனினீங்கி, நிலனின்கட் டிரு விளையாட்டினைப்புரிந்து, தணிகைவரையின் கண்வீற்றிருக்கின்ற பெருவாழ்வாய சுப்பிரமணியப்பிரானை நினைந்துவாழ்வாம் என்றவாறு.

பரமர் விழிப்பயந்தஞான்று என்று பாடமாயின் பரமர் விழியாற்பயந்தவஞ்ஞான்றென்று பொருள் கூறுக.

அடர்ந்து, தொடர்ந்து படர்ந்து, புக்கு, நீங்கி, அயர்ந்து, அமர்வாழ்வெனவியையும்.

“ஆதிநடுவந்த மிலாவளவில் சோதி” எனவும், “ஓங்கொளியாய்” எனவும், சிவஞானசித்தியினும், சிவப்பிரகாசத்தினும், பதிவணக்கங் கூறிப்போந்த முறையானே யீண்டுமாசிரியர்“ஓங்கொளியாய்”என்று விதந்து கூறினர் என்க.

“அருவமுமுருவுமாகி யநாதியாய்ப்பலவா யொன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப்பிழம்பு” என்று கச்சியப்பசிவாசாரியாருளிச் செய்ததூஉம் இப்பொருட்டெனவுணர்க.

இனி, இவ்வொளியேனைய பூதவொளிகள்போலாது சுத்தசைதன்னியமாயபரவொளியென்பார் ஓங்கொளியென்றும், அஃதனுக்கட்கருள் செய்வானிங்ஙனமாய வடிவினைக்கொண்டதென்பார் ஒளியாயென்றும், அவ்வொளியாகாய முதலாய பூதங்கள்யாவினும் வியாபிக்குமியல்பினதென்பார் விசும்பாதிதொறுமியலுமென்றும், அங்ஙனமியலுமச்செயலுஞ் செயற்கையானன்றி யியற்கையானேயுளதென்பார் தனதியல்பென்றும், அகரமேனையவக்கரங்களின் கண்ணும் வியாபித்து நின்றாங்கு அருவமாயவற்றின்கண் வியாபித்தொழுகுந்தாமுருவின்கண்ணுமுளராதல் வேண்டுமென்பார் உருவின்மாட்டுமென்றும், உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய் நிற்றலானேயங்ஙனமருவன் முறையென்பார் பாங்குபெறவென்றும், நம்மனோரதனையறிந்துய்வானென்பார் தெரித்தென்றும், அது தமக்குளதாய நியதியன்றென்பார் போலவென்றும், அவ்வியல்பினர் தோன்றற்குத் தாரகமாவரெவரினும் மிக்காராகவேண்டுமென்பார் பரமரென்றும், அப்பரமரது பாலவிழியேனைய ஆதித்தன் அம்புலியாயவிழிகள்போலாது ஞானநாட்டமாய அங்கிவிழியென்பார் பரமர் விழியென்றும், ஐந்துமுகத்தோடதோமுகமுமாய தொல்லைத்திருமுகங்களாறன்கண்ணுமுளவாய வாறுநுதல் விழிகளினுந்தோன்றியனவென்பார் பல்பொறியென்றும், ஞானந்தானுருவாகிய வென்பார் பொறியாவென்றும்,

அப்பெருந்தகையினரைப்பயக்குமியல்பினது மங்ஙனமாய விழியே யென்பார் விழிபயந்தவென்றும், எஞ்ஞான்றுமன்று வேண்டுமவதிக் கணென்பார் ஞான்றென்றும், யாங்கணுமிடையீடின்றி நிறைந்தென்பார் வெளியடர்ந்தென்றும், வளியினூற்றொடரப்பெற்றமையின் வளி தொடர்ந்தென்றும், படருந்தூய்மையினையுடைத்தென்பார் ஒள்ளொளியென்றும், அதன்கட்பரந்து படர்ந்தாரென்பாரொளிபடர்ந்தென்றும், தம்மாட்டுமூழ்குவோரையுந் தூய்மைசெய்து தாமுமெஞ்ஞான்றுந் தூய்மையுடையவென்பார் அவர் புக்க கங்கையினையும் அதன் மருங்கினதாய சரவணத்தினையுந் தெளிநீரென்றும், மேல்வருமுறைக்கியையவாண்டுப் புக்காரென்பார் புக்கென்றும், அங்ஙனமே நிலனின்கண்ணு நிலவவேண்டுமென்பார் நீங்கியென்றும், அலகிலாடலையாண்டுப் புரிந்தமையின் விளையாட்டயர்ந்தென்றும், அவர் செங்கண்வெய்ய சூர்ச்செருத்தொழிலினுஞ் சிலவேடர்தங்களிற் செயுஞ்செருத்தொழிலினுந் தணிந்து வந்தெழுந்தருளிய கிரியென்பார் தணிகையென்றும், அக்கிரியே பிரமன் நந்தி அகத்தியன் நாரதன் முதலிய சத்திநிபாதர்க்கருள் செயுந்தரத்ததாகலினதனையமர்ந்தென்பார் அமரென்றும், அழிதன் மாலையவாய நம்போலிகளது சின்னாட் பல்பிணி வாழ்வு போலாது நித்தமாய நிரதிசய வாழ்வென்பார் பெருவாழ்வென்றும், அங்ஙனமாயவாழ்வினை யுடையாரை நினைந்துழியன்றி யவ்வாழ்வு வாராதென்பார் நினைந்தென்றும், அங்ஙனமப்பெருந்தகையினரை நினைப்பவரதனையடைதலொருதலை யென்பார் வாழ்வாமென்றுங் கூறினாரெனவறிக.

இனி: ஓங்கொளியாய் விசும்பாதிதொறுமியலுந் தனதியல்பெனவே சுத்தசிவன், சதாசிவன், மகேசன், உருத்திரன், மால், அயன் என்னுமாறுகர்த்தர்களாவாரிவரென்பதூஉம், அவரியற்றுஞ் செயல்களனைத்தையு மியற்று தியற்றுமியல்பின ரிவரென்பதூஉம் இறைக்குளவாய குணங்களாறுமே சேய்க்கு முகங்களாயமைந்தவென்பவாகலின் அக்குணங்களாறனையுமம்முகங்களாறுமுளவாவன வென்பதூஉம், தணிகையமர் பெருவாழ்வெனவிதந்தமையானே இக்காப்பியும் இப்பெற்றியினையுடைய தன்னிகரிலாத் தலைவனையுடைத்தென்பதூஉம், கடவுள்வாழ்த்து முதலாகப்பெருங் காப்பியத்திற்கு வே

ண்டப்படுமிலக்கணங்கள் பெரும்பாலுங் கூறப்படலினிது பெருங்காப்பியமாமென்பதூஉம், இந்நூலாசிரியரது நுண்ணறிவு விரிதன்மான இதன்பொருளும் மொருங்கேவிரித்துரைப்பதூஉம் பெற்றாம்.

இனி: வெளிமுதலிய பூதங்கட்குளவாய தொழில்களைத்திற்கும் காரணராதலானே வெளியடர்ந்து, வளிதொடர்ந்து, ஒள்ளொளிபடர்ந்து, தெளிநீர்ப்புக்கு, நீங்கி, விளையாட்டயர்ந்து என்பனவற்றிற்குமுறையானே யுளவாயசெயல்கடமையுங் கொள்க.

“பெருங்காப்பியநிலை பேசுங்காலை, வாழ்த்துவணக்கம் வருபொருளிவற்றினொன், றேற்புடைத்தாகி முன்வரவியன்று, நாற்பொருள்பயக்குநடைநெறித்தாகித், தன்னிகரில்லாத் தலைவனையுடைத்தாய், மலைகடனாடு வளநகர் பருவம், இருசுடர்த்தோற்றமென்றினையனபுனைந்து, நன்மணம்புணர்தல் பொன்முடிகவித்தல், பூம்பொழினுகர்தல் புனல்விளையாடல், தேம்பிழிமதுக்கழி சிறுவரைப்பெறுதல், புலவியிற்புலத்தல் கலவியிற்களித்தலென், றின்னனபுனைந்தநன்னடைத்தாகி, மந்திரந்தூதுசெலவிகல்வென்றி, சந்தியிற்றொடர்ந்து சருக்கமிலம்பகம், பரிச்சேதமென்னும் பான்மையின் விளங்கி, நெருங்கிய சுவையும் பாவமும்விரும்பக், கற்றோர்புனையும் பெற்றியதென்ப.”

சமயதுரவர்.

முன்னாலுந்துளைக்கரத்தோன்முருகவேள்பிடித்தெழுந்துமொய்ம்பிற்றாவப்
பின்னாலுங்கதிர்ச்சடிலப்பிஞ்ஞகனாரடித்தொண்டின்பெருக்கவீறு
பொன்னாலும்பெண்ணாலுமறிவுறுத்திவ்வுலகினிடர்பொன்றியாண்ட
வந்நால்வர்பதகமலமகந்தழீஇப்புகழ்ந்திறைஞ்சியரந்தைதீர்வாம்.

இ - ள். முன்றாங்காநின்ற புழைக்கையினையுடைய மூத்த நாயனாரும் முருகவேளும் பிடித்தெழுந்து மொய்ம்பின்கட்டாவப் பின்றாங்காநின்ற கதிர்ச்சடிலப் பிஞ்ஞகனாரது திருவடித்தொண்டின் பெருக்கவீற்றினைப் பொன்னினானும் பெண்ணினானுந் தெரித்திந்நிலவுலகின்கண் வாழ்வாரது இடரினைப்பொன்றுவித்தாண்டருளிய வவ்வியல்பினையுடைய ஆளுடையபிள்ளை, ஆளுடையவரசு, ஆளுடைய நம்பி, ஆளுடையவமைச்சு என்னுஞ் சமயகுரவர் நால்வரது பாததாமரையினை மனத்தின்கட்டழீஇப்புகழ்ந்து வணங்கித் துன்பினீங்குவாம். எ - று.

நாலல் - தூங்கல், முருகவேள் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; என்று மிளமையினையுடைய வேட்கப்படுவோன் என்பது பொருள். இடர்பொன்றுவித்தென்பது இடர்பொன்றியென விவ்விகுதி தொக்குநின்றது. "குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கேதரும்" என்புழிப் போல.

திருத்தொண்டின்பெருக்கவீறு "கல்லிற்கமரில்" என்னுந்திருக் களிற்றுப்படியார்ச் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

இனி, ஈண்டுத்திருத்தொண்டின் பெருக்கவீறு பொன்னானும் பெண்ணாலுமறிவுறுத்தமை, ஆளுடையபிள்ளை ஆவடுதுறையினும் வீழிமிழலையினும் பொற்கிழியும் படிக்காசும் பெற்றமையானும், மயிலைக்கணென்பைப் பெண்ணாக்கியமையானும், ஆளுடையவரசு வீழிமிழலையிற் படிக்காசு பெற்றமையானும், புகலூரின்கணுழைவாரப்பணிசெயுங்காற்படும் பொன்னைப் பருக்கைக்கற்களினோடுமொருங்கே வீசியமையானும், அரம்பையராடலா னிடர்ப்படாமையானும், ஆளுடைய நம்பி பலபதிகளினும் பொன்னினைப்பாடிப் பெற்றமையானும், பரவை சங்கிலியென்னும் பாவையரைப் பால்வகையாற் பெற்று மணந்தமையானும், சிங்கடிவனப்பகைகட்கப்பனாயினமையானும், ஆளுடைய வமைச்சு, அரிமர்த்தனவழுதி யளித்தவப்பொனாயின நாற்பாவென்பதுகோடியினை நம்பனடியினயந்தளித்தமையானும், பௌத்தர்வினைய வினாக்கட்கு மூங்கைமகளானை யெதிர்மொழி மொழிவித்தமையானும், முறையே புணரக்கிடந்தமையறிக.

இனி, ஆளுடையபிள்ளை அறுமுகத்திறையினமிசமாகலானும், ஆளுடையவரசு முன்னமே முனிவராகலானும், ஆளுடையநம்பி அரனது விம்பத்தாடிபினெழுந்தோராகலானும், ஆளுடையவமைச்சு நந்திகணத்தலைவ ராயிரத்தவரினதிகரித்தோராகலானும், ஆற்றலுமறிவுங் காதலுமிலாத பிராகிருதர் வைனயிகர்போலாது முற்செய் தவவிசேடத்தானே சாமுசித்தராய்த் தோன்றிச் சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்த தபோதனர் என்க.

இனி, முன்னாலுந் துளைக்கரத்தோன் எனவே, சகத்தினதுதோற்றத்திற்குக் காரணமாய குடிலைப்பொருளாயுள்ளார் மூத்தநாயனா

ரென்பதூஉம், முருகவேளெனவே, முகத்திலொன்றதாமவ் வெழுத்துடைய முருகவேளுமங்ஙனமாவாரென்பதூஉம், பின்னாலுங்கதிர்ச் சடிலப்பிஞ்ஞகனாரெனவே, எஞ்ஞான்றுமழியாத வொள்ளியஞான மாயசடையினையுடைய சர்வஞ்ஞரென்பதூஉம், நடுவணைவைத்துக் கூறியமையிற் சுத்தமத்திய நிட்களநிருத்த சோதியென்பதூஉம், பின்னர் அடித்தொண்டைக் கூறியமையானே, பசுபதியாகிய வச் சிவத்தினை முன்னாகக்கொண்டு ஆன்மாவாகிய தன்னைப் பின்னாகக் கொண்டு அவரது அடிக்குச்செய்யுந் தொண்டானன்றி முத்திசித்தி யாதென்பதூஉம், அத்தொண்டுகடாமு மளவிடற்கரிய வென்பார் பெருக்கமென்று கூறியதென்பதூஉம், பிறரெவர்க்குமில்லாத பெருமை யென்பார் வீறென்றருளியதென்பதூஉம், பொன்னாலும் பெண்ணாலும் எனவே, உலகியலவற்றோடு விரவியல்லது கடைபோகாதென்பதூஉம், அறிவுறுத்தெனவே, அவற்றுடன்விரவியும் விரவாத பெருந்தகையினரே அவற்றையறிவுறுத்து மியல்பினரென்பதூஉம், இவ்வுலகினிடர்பொன்றியெனவே, அவைமுதலிய பலவற்றானு மிங்கிலவுலகின்கண் வாழ்வாருக்குவருந் துன்பினைப் பொன்றுவிக்கும் வன்மையினையுடையார் இவர்தாமேயென்பதூஉம், ஆண்டவெனவே, அங்ஙனஞ்செய்து ஆண்டருளியவருமவரே யென்பதூஉம், அ என்னும் பண்டறி சுட்டானே யங்ஙனமவர் செய்தருளிய வற்புதங்களனைத்தினையும் யாவருமறிவாரென்பதூஉம், நால்வரெனவே, வேதநான்கினையுஞ் செந்தமிழின்கட்டந்து நிலைஇயினா ரிவரென்பதூஉம், பதகமலம் அகந்தழீஇ எனவே, அரனடியாரது அடியினையு மரனடிபோல நினைத்தல் சாலுமென்பதூஉம், புகழ்ந்திறைஞ்சியெனவே, அவரது மெய்ம்மையமைந்த சீர்த்தியினை யெஞ்ஞான்று மிறைஞ்சல் வேண்டுமென்பதூஉம், அரந்தைதீர்வாமெனவே, அங்ஙனமிறைஞ்சுபவர் பிறவித்துன்பினீங்குதலொருதலை யென்பதூஉம் பெற்றாம்,

திருநாட்டுப்படலம்.

சிலையலங்கணிச்சிவெண்ணெய் தெவ்விவானிமிர்ந்துவாரி
நிலைபுகுந்துழக்கியொல்குநிலனெடுத்திருவியண்ட
ருலைதரவெறிக்கொண்டெற்றியுறுகலிமுடிவுதோற்றித்
தலைவருமாயோனென்னத்தவழ்ந்ததுபுறவத்தம்மா.

இ-ள். வில்லினையும், கலப்பையினையும், மழுவினையும், வெண்ணெயினையுங் கவர்ந்து, வானின்கணெழுந்து நிமிர்ந்து, நீர்நிலையின் கட்புகுந்துழக்கி, நடுவணேயொல்காநிற்கு நிலத்தினையெடுத்திருத்தி முல்லைநிலமாக்களுலைவினையடைய மதர்ப்பினைக்கொண்டெற்றி, மிகுதியாயவாரவாரத்தினுக்கு முடிவினைத் தோற்றுவித்து அந்நிலத்தினுக் கதிதெய்வமாய மாயோனை நிகர்த்து முல்லைநிலத்தின் கண்ணே பெருகியது. எ-று.

கலி - நிரப்பெனினுமமையும்.

மாயோனுக்குக் கொள்ளுங்கால், சிலை அலம் கணிச்சிவெண்ணெய் தெவ்வி - தசரதராமனைய் வில்லினையும், பலராமனைய்க் கலப்பையினையும், பரசுராமனைய் மழுவினையும், கிருட்டினனைய் வெண்ணெயினையுங்கோடலானும், வான்நிமிர்ந்து - வாமனராய்ச்சென்றதாற் றிரிவிக்கிரமராய் வானின்கணெழுந்து நிமிர்தலானும், வாரிநிலைபுகுந்து - மீனமாய்ச் சமுத்திரத்தின் கட்புகுதலானும், (வாரிநிலை) யுழக்கி - ஆமையாய்ச் சமுத்திரத்தினுட் சென்றுழக்கலானும், ஒல்கும் நிலன்எடுத்து இருவி- வராகமாய்ச்சென்று ஒடுங்கும் பூமியினைக்கோட்டானெடுத்திருத்தலானும், அண்டர் உலைதரவெறிக்கொண்டெற்றி- நரசிங்கமாய்த்தோன்றித்தேவருலைவினையடைய வெறியினைக்கொண்டு இரணியனைக் கீண்டெறிதலானும், உறுகலிமுடிவுதோற்றி - கற்கியாய்த்தோன்றிக் கலிக்கு முடிவினைச்செய்தலானும், தலைவருமாயோன் என்ன—தேவர்யாரினுந்தலையாயவாதிநாராயண மூர்த்தியினைநிகர்த்து, என இங்ஙனங்கொள்க. இது சிலேடையுவமையணி.

மாயோன்முல்லை நிலத்திற்குத்தலைவராதலை, "மாயோன் மேய காடுறையுலகமும்" என்பதனானறிக. இனி, மாயோன் றேவரிற்றலைவராதலை "தேவிற்றிருமால்" என்பதனானறிக.

இனி, சிலையினை, ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு வென்றிமிக்க கருவியாகலானும், கல்வியிற்பெரியன் கம்பனென்று கூறுங் கவிச்சக்கிரவர்த்தியும், இராமாவதாரத்தின் பயனைக்கூறுஞ்செய்யுட்கண் "வாகைசூடிய சிலைபிராமன்" என விசேடித்தவ் விராகவனுக்கேயடையாக்கலானும்,

573

முன்னரும் பின்னருந்தோன்றிய விராமரினுமிடையிற் றோன்றிய
வ்வவதாரமே "நடையினின்றுயர்நாயகன்றோற்றத்தி-னிடைநிகழ்
ந்தவிராமாவதாரம்" என்பதனாற்சிறந்ததாகலானும், அவர்க்குரிய சிற
ந்த கருவியாகலானும், அதனை முன்னரும், ஏனையவற்றையும், திணை
முறையானுரியார்க்கமைந்தவாறே பின்னரும் முறையேவைத்துக்
கூறினாரெனவுணர்க.

(தொடரும்.)

ஆ. மு. சோமாஸ்கந்தபிள்ளை.

மதுவிலக்கு.

(முற்றொடர்ச்சி.)

மேலும் 1870—71-ஆம் நடந்த பிரான்ஸ் ஜெர்மானியா யுத்த
த்தில் பிரான்ஸ் முறியடிக்கப்பட்டதற்கும் பிரான்சியச் சேனையுள்
அநேகர் குடியர்களாயிருந்ததே காரணம். இதனை மேற்சொன்ன
போர்க்களத்தில் உதவிசெய்துகொண்டிருந்த பெரிய வைத்தியர்
ஒருவர் "எங்களிடத்தில் ஒவ்வொரு வகைகளிலும் மிகுதியாக மது
பானமிருந்தது. இது தட்டுத்தடையில்லாமல் தளவீரர்க்குள் பரி
மாறப்பட்டது. நாங்கள் "பாரீஸ்" நகருக்கு வெளிப்புறத்தில் படுத்
துக்கொள்ளவேண்டியதாயிருந்தது. சீதளமோ பொறுக்கமுடியவி
ல்லை. மதுபானத்தைத் திட்டமில்லாமல் மாந்திமாந்திப்பார்த்தோம்;
ஒன்றும் சாயவில்லை. எமது உடலின் இயற்கையான உஷ்ணத்தை
யுங்கூட கொடியபானம் கொள்ளைகொண்டுபோனதே மிச்சம். விடி
யற்காலை எழுந்திருக்கக்கூடவில்லை. மரத்துண்டங்களைப்போல் அசை
வில்லாமல் படுத்தபடுக்கையிலேயே கிடக்கவேண்டியதாயிருந்தது.
இவ்வகையாய் மதுபானப்பழக்கம் உள்ளத்தையும் கொள்ளைகொண்டு
ஊசலாட வைத்ததென" ஓலமிட்டுச்சொல்லி உறுதிபண்ணுகிறார்.

முத்துச்சலாபங்களில் அராபியரும் சோனகர்களும் சிப்பிகுளிக்கிருர்கள். இவர்களுடன் இதரஜாதியரையும் அநேகமாய்ப்பார்க்கலாம். முன்சொன்ன இருதிறத்தாரும் குடிகாரரர்களல்லர்; ஆனுல் குளிகாரர்கள்; அவர்கள் சிப்பிகுளித்தலைக் காலை 5-மணிக்கு முன்னரே தொடங்கிவிடுகிருர்கள். மற்றவர்களோ காலை 9-மணிக்குமுன் ஆரம்பிக்கிறதில்லை. அராபியரும் சோனகர்களும் குளிக்கும் இடத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் மதயானையின்மேல்பாய்ந்து அதன் மத்தகத்தைப் பிளக்கும் வீரசிங்கங்கள்போல் விழுந்து விளையாடி வெண்முத்துச்சிப்பிகளை வேண்டியமட்டும் கொண்டுவந்து நிறைக்கின்ருர்கள். பின்சொன்னவர்கள் கடல்முகட்டெழுந்த காந்திபொருந்திய சூரியன் தன் கதிர்களாகிய கரங்களால் அடித்தடித்துப் பார்த்தும் தமது கடுந்தூக்கத்தையும் சோம்பலையும் விட்டுக்கிளம்பாமல் செத்த பிணம்போற் கிடக்கின்றனர். ஆயினும் தொந்தரவு சகியாது தலையைத் தூக்கிப்பார்க்கிருர்கள். உடல் நடுங்குகிறது. வாடைவாய் திறக்க முடியவில்லை. வாயில் கொள்ளிக்கட்டை (சுருட்டு) வைக்கவேண்டுமென்று சைகைகாட்டுகின்றனர். குளியாளுக்குக் குற்றேவல் செய்யுமுன் தோடையும் மண்டக்கும் துவண்டுபோக நேரிடுகிறது. குளியாள் சுருட்டும் புகைத்தார், வெறுவாய்க்கு மெல்லிலையும் போட்டுக்கொண்டார். குளிர் இங்கேயும் முடியுமாவென்கிறது. குளியாள் கோழிக்குஞ்சுபோல் குழைந்து சாய்கிருர். பசப்புக்கு ஆற்ருமல் கடலிலும் விழுந்தார். தாமே வீழ்ந்தாரோ தோடைமண்டக்குத் தூக்கித்தொப்பென்று போட்டாரோ தெரியாது. ஒருவர் தரையைத் தொட்டார். மூச்சு முட்டிவிட்டது. மேலே ஓடிவந்துவிட்டார். மற்ருெருவர் சிப்பி இரண்டோ மூன்ருே எடுத்தார். வெளிக்கு வந்துவிட்டார். இன்னெருவர் நிலத்தைத்தொட்டார் மூச்சில்லை; வெகுபரபரப்புடன் கையிலகப்பட்ட கல்லை யோகரட்டையோ கட்டியிறுக்கிக்கொண்டு கயிற்றைச் சுண்டிவிட்டார். இப்படியாகக் கிடந்து திண்டாடுகிருர்கள் இவர்கள். இன்ருர் மதுபானம் வாடையைப் போக்குமென முந்தினநாள் மாலை 3-மணிதொடுத்து இரவு 12 மணிவரையும் குடித்துத் திரிந்தார்கள். பிந்தினநாள் காலையிலேயோ இத்துணை அல்லோலகல்லோலப்படுகிருர்கள். முன்சொன்னவர்கள் மதுபானிகளல்லராகையாற்ருன் கொக்கரிக்கின்ற கொந்த

ளிப்பான சமுத்திரத்திலும் கும்மாளம் போடுகின்றனர். பின்சொன்னவர்கள் மதுபானக்கடலிலேயே மூழ்கிக்கிடப்பதால் தோடைமண்டக்கு செய்தபாவம் இரவுகளில் தோணிமட்டும் தூக்கிச்சுமக்க வேண்டியிருக்கிறது. இத்தகை மண்டக்கு மார்பிலும் தொடைதோளிலும் இரவெல்லாம் பட்டணப்பிரவேசப் பவனியில்வந்து தோணியில் படுத்துக்கொண்ட இவர்கள் மறுநாட்காலை அமைதியான கடலிலுங்கூடப் பானஞ்செய்கின்றனர்.

அராபியரின் நடையுடை பாவனையைப்பற்றித்தான் நமக்குச் சரியாய்ப் புலப்படாதென வைத்துக்கொள்வோம். இக்கரைத்துறைகளில் வசிக்கும்சோனகர்களில் பெரும்பாலார் சிறிதுகாலத்திற்குமுன் தமிழர்களாயிருந்தவர்தானே: இதனைத் "தீன் விளக்கம்" முதலிய கிரந்தங்கள் தெளிவாய்ச் சொல்லுகின்றன. அங்ஙனம் சிறிதுகாலத்திற்குமுன் மரபுமாறிய சோனகக் குளியாள்கள் வாடை குளிர் தோன்றாமல் வலிமையோடிருப்பதற்கும் மரபுமாறாதமற்றவர்கள் வாடை குளிரால் வருத்தப்படுவதற்கும் விவரமென்னை? அவர்கள் குளிகாரர்:ஆனால்இவர்களோ குடிகாரர்-இம்மட்டுத்தான் வித்தியாசம். ஏன்? இவர்கள் குளிரைப்போக்கவன்றோ குடிக்கிறதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் இரவுமுழுதுங் குடித்த மதுபானத்தால் சேகரித்த வெப்பம் எங்கேபோய்விட்டது? யார் கொண்டுபோனார்கள்? இப்போதாவது காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தீர்களா சகோதரரே? கண்டுபிடித்தீராயின் மிதமிஞ்சின வாடைக்கும் குளிருக்கும் மதுபானமே காரணம் மதுபானமே காரணமென்று நெஞ்சின்மேல் கையை வைத்து அஞ்சாது கூறுங்கள். நம்மையடுத்த சகோதரருக்கு எடுத்துச்சொல்லுங்கள். மேலும் இடித்துச்சொல்லுங்கள். இப்படிச் சொல்வதுதான் சகோதரவாஞ்சையென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே மதுபானம் வெப்பத்தைக்கொடுத்துக் குளிரைப்போக்காதென்பது மாத்திரமன்று, சுகதேகிகளின் சுபாவமான உஷ்ணத்தையுங்கூடத் தொலைத்துத் துன்பத்திற்காளாக்கி விடுமென்பதை வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கவும் காணலாம்.

மதுபானமானது, உள்ள உஷ்ணத்தையும் கொள்ளையாடிச் செல்லுமென்பது சென்றபகுதியில் நன்று கூறினேன். இதற்கேற்ற

துணையாய், லூயிஸ் பார்க்ஸ் என்னும் சிறந்தவைத்தியரின் வாக்கு மூலம் வருமாறு கேளுங்கள்:— "மதுபானிகள் மிகுந்தகுளிர் தேசத்தில் இருப்பவரெனினும் மிகுந்தஉஷ்ண தேசத்தில் இருப்பினும், அவர் தேகசம்பந்தத்துக்குரிய வேலைசெய்பவரெனினும் மூளைசம்பந்தத்திற்குரிய வேலைசெய்பவரெனினும், மதுபானம் எத்தேசத்தாருக்கும் எத்திறத்தாருக்கும் கெடுதியை விளைவித்தேதீரும். எந்தக் காரணங்களைக் கொண்டேனும் மதுபானத்தை ஆகாரங்களுள் ஒன்றென்று சொல்வதற்கில்லை. நிலையான வெப்பத்தையேனும் நீடிய உற்சாகத்தையேனும் கொடுக்கிறதுமில்லை. இளைத்த தேகத்தைப் பெலத்தநிலைக்குக் கொண்டுவருகிறதுமில்லை. அது இரத்த வோட்டத்துள் கலந்து (பனையேறி விழுந்தவனைக்கடாவேறித் துவைத்ததைப்போலக்,) கஷ்டவேலைசெய்து களைத்துப்போன ஒருவனைத் திரும்பவும் கஷ்டவேலையாற்களைத்துப் போகப்பண்ணுகிறது. இஃதெப்படி யென்றால், தேவசித்தத்திற்கு ஒத்தமேதையாய்த் தக்க அளவோடு நடந்துகொண்டிருக்கும் நொய்மையான நமது இருதய கமலத்தை, இம்மதுபானம் பாகனில்லாத குதிரையைப்போல்முறை தவறி வரம்புகடந்து ஓடச்செய்து அப்படி ஓடுவதால் நேரிடக்கூடிய சிரமத்திற்குப் பரிகாரம் பண்ணவும் திறமை இல்லாததாய், நம்மானிடவாழ்வுக்கு இன்றியமையாத தாயிருக்கும் அவ்விருதயத்தைமிகவே மயங்கவும் தயங்கவும் வைக்கிறது. இவ்வண்ணம், மிதமிஞ்சினவேலையால் தளர்ந்துபோன இருதயத்தின் வெப்பமானது, படிப்படியாய்த்தசைக்கும் தசைக்குவந்த வெப்பம் தோலுக்கும் வந்து அவ்வாறே தோலுக்கு வந்த வெப்பம் உடனுக்குடன் வெளியேறிவிடுவதால் இருந்த வெப்பத்தில் பெரும்பான்மை இந்த வகையாயும் நாளடைவில் வெளியேறிக்கொண்டிருக்க, அதனால் அநேகர் அகால மரணத்திற் காளாகின்றனர். இரவில் நிறையமதுஉண்டு பனியில் படுத்துக்கொண்டவர்களிற் பலர் விடியற்காலையில் பிணமாய்க்கிடந்ததை அநுபவத்தில் நாம் காண்பதே இதனைமெய்ப்பிக்கும்.

இவ்வுண்மையெல்லாம் பகல் வெளிச்சமாயிருக்க, மதுபானம் குளிரைப்போக்குமென்றும் களைவைப்போக்குமென்றும் நம்சகோத

ரருட்சிலர் எந்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு சொல்லிவருகிறார்களோ யானறியேன். நோவுக்கும் குளிருக்கும் மதுபானப்பழக்கமே காரணமாயிருக்க, அந்நோவையும் குளிரையும் போக்குவது மதுபானமேயென்பது குதிரைக்குங் கொம்புண்டு என்பதுபோலாம்; அங்ஙனமின்றி நானும் இவரோடு ஒத்துப்பாடுவதென்றால், மதுபானம் அதனை உண்ணுமுன்னரே உணரக்கூடியதாயிருந்த குளிரையோ வலியையோ, அதனை உண்டபின்னால் உணரக்கூடாதவிதமான அம்மட்டு மழுக்கத்தைத் தருகிறதென்று மாத்திரம் சம்மதிக்கக்கூடுமேயொழிய மற்றப்படியல்ல. ஆகவே மழுக்கத்தாலேயே குளிர் தெரியாமலிருப்பதும், அம்மழுக்கத்தாலேயே வலிதெரியாமலிருப்பதும் என்போம். உதாரணமாக நமது ஐம்பொறிகளின்வளர்ச்சியையோ தளர்ச்சியையோ, நுகர்ந்து கொள்வதற்கு அவ்வைம்பொறிகளின் உதவியே வேண்டும். அங்ஙனமே மெய்யுணர்ச்சியையறிவதற்கு மெய்யுணர்ச்சியே தேவையாயிருக்கிறது. அப்படியானால் மெய்ம்மறந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு ஸ்பரிசவுணர்ச்சி யிருத்தல் கூடாது. எப்பொழுது ஒருவனுக்கு ஸ்பரிசவுணர்ச்சி யில்லையோ அப்பொழுதே அவனுக்கு உடலின்குளிர் முதலியவற்றை அறியக்கூடிய உணர்ச்சி கிடையாது. இதுபண்டிதர்மட்டுமல்ல பாமரரும் அறிந்த விஷயம். ஆகவே மதுபானம் சரீரத்தின் நோவுமுதல் பல துன்பங்களையும் போக்குகிறதென்பதல்ல, அவற்றைத் தெள்ளிதில் உணரும் சக்தியைப் போக்குகிறதென்பது திண்ணம். அப்படியானால் மதுபானத்தால் நோவு குளிர் அகன்றதெனல்கூடாது. அந்நோவு குளிரை அறிந்து கொள்ளும் வன்மையானது நம்மை விட்டு அகன்றுபோனதென்பதே உண்மை.

சகோதரரே! தேர்ந்த வைத்தியரின் சிறந்த சாட்சிகளைக் கொண்டு, மதுபானம் ஆகாரமில்லை யென்றும், தேகபுஷ்டிக்கு உதவி செய்கிறதில்லை யென்றும், இளைத்ததேகத்தை பலத்தநிலைக்குக் கொண்டுவருகிறதில்லையென்றும், இயற்கை வெப்பத்தைக் கெடுக்கிற தொழிய அதிகப்படுத்துகிறதில்லை யென்றும், அது பாஷாணமே யென்றும், பாஷாணத்திலுங் கொடியதேயென்றும், இதுவரை அறிந்து கொண்டாலும் சிலர், ஆயின் மதுபானமெல்லாம் எவ்வளவும் பிர

யோசனம் இல்லாதனவோ எனக்கேட்பார்கள் போலும்; இல்லை, இல்லை. உலகத்தில் உண்டான ஒன்றேனும் உபயோகமற்றதாயில்லை. ஒவ்வொன்றும் தகுந்த இடத்தில் தகுந்த பிரயோசனத்தைத் தந்து கொண்டு வருவது சத்தியமே. ஆனால் இம் மதுபானம் எந்த இடத்தில் என்ன பிரயோசனத்தைக் கொடுக்கிறதெனின், அது வீரம், பூரம், வெள்ளைப்பாஷாணம், அபின், இரசம், புரூசிக் திராவகம் முதலிய பாஷாண வகுப்பினுள் ஒன்றாய் வைக்கப்பட்டு, மேற் சொன்ன வீரம் முதல் ஒவ்வொன்றும் வைத்தியசாஸ்திரிகளால்எந்தெந்த விடத்தில் எவ்விதப்பயனுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறதோ அது போலமதுபானமும் தேவையானபிரயோசனத்திற்காக ஆளப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படி மருந்திற்காக உபயோகப்படுத்துவது நல்லபாண்டித்யமுடைத்தான வைத்திய சிரோமணிகளின் இஷ்டத்தைப்பொறுத்துஅவ்வைத்தியருக்குரியவேலையாயிருக்கிறது. இதனை முன்பே சிறிது விளக்கியிருக்கிறேன். உண்மைஇப்படியிருப்பதால், மதுபானம் வைத்திய முறைமைக்கு மற்றப் பாஷாணங்களைப்போல் மருந்தாக உபயோகப்படுகிறதே தவிர அவ்வைத்திய முறைமையை அனுசரியாத மற்றவர்க்கோ அது இம்மியளவும் பொருந்தியதேயன்று. அவ்வாறு மருந்தின் முறையிலுங்கூட அது மதுபானப் பழக்கமில்லாருக்குச் சிலவேளை திருப்திகரமான பலனைக்கொடுக்கலாமன்றி உத்தமவைத்தியரின் சித்தாந்தப்படி, மதுபானப் பழக்க முள்ளாருக்கோ, அம் மதுபானமாகிய மருந்து அவரது உயிரைவாங்கும்யமனாகவே யிருக்கிறதென்னலாம்.

இத்தகை நியாயங்கள் கொத்துக் கொத்தாயிருத்தலால் “ அளவிற்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷம் ” என்னும் அருமை வசனத்தை ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு, எதுவும் அளவுகடந்து பாவிப்பது கெடுதியாம். ஆனால், நாங்களோ அளவுக்குமிஞ்சிப் பாவிக்கிறதில்லையென்று சிலர் தாங்கள் சொல்லுகிற வண்ணம் சிற்றளவாய் மதுபானத்தை யநுபவித்து வருகிறார்கள். இவர்களுக்கும் மனம் போனபடி குடிக்கும் மற்ற மதுபானிகளுக்கும் நிச்சயமாகவே பாரதூர வித்தியாச மிருந்து வருவதால் தாங்கள் அளவுகடவாமல் நடக்கிறோமென்னும் தற்கால உறுதியைக்கொண்டு தங்களை உலகத்தார் “ பெரும் மதுபானிகள் ” என்றழைத்தல் தங்கட்கு ஒவ்வாதென்

ரூலும் அவர்கள் "மித மதுபானிகள்" என்றுவது ஓர் நாமஞ்சூடிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஆனல், மித மதுபானிகளாகியஇன் னுர் சொல்லிவரும் "மித மதுபானம்" என்னும் வார்த்தைக்குப் பொருள் கூறுவதுதான் எங்கு கஷ்டத்திலிருக்கிறது. ஏன்? "மிதம்" என்பது எந்த அளவு கொண்டது? மலையளவா? அணுவளவா? அல்லது சொக்கனுக்குச் சட்டியளவென்பது போலவா? இந்நேரத்தில் நான் கர்ணபரம்பரையாய்க் கேட்டுள்ள அரிய சம்பவம் ஒன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அதாவது:— நமது வீரமாமுனிசுவாமிகள் ஒருநாள் உலாவப்போய்க் கொண்டி ருக்கும் வேளையில் சில வித்வான்கள் ஒருங்குகூடி அவரைக் கேள் வியில் மடக்க நினைத்தவராய், ஐயா! புலவர் பெருமானே! அதோ தெரிகிற மணற்குன்று எத்தனை பெட்டிமணற் பிடிக்கு மென்று தாங்கள் ஓர் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியுமாவெனக்கேட்க, சுவாமி கள் அம்மணல் முழுவதும் அடங்கக்கூடியவிதமாகப் பெட்டியொன்றி ருந்தால் ஒரு பெட்டியளவிருக்கு மென்று விடைவழங்கவும், கேட்ட வித்வஜனர் நாணித்தலைகுனிந்தன ரென்பதே. மணற் குன்றைக் காட்டி எத்தனை பெட்டியளவிருக்கு மென்றுகேட்டவர் பெட்டியின் நீளம் அகலம் ஆழம் இவ்வளவென்று சொல்லியிருக்கவேண்டுமன்றோ? ஆகையால் மடக்கநினைத்தவர் தாமே மடங்கினது மெத்தச்சரி, அவ் வாறே இங்கேயும் "மிதம்" என்பதற்கு ஓர் அளவு வேண்டிய தவசியம். ஆனல் ஒருவர் காட்டுகின்ற அளவை மற்றொருவர் ஒப் புக்கொள்ளவேண்டுமென்பது வேதவிதியன்று; ஒருவருக்குஆழாக்கு க்கொண்டதுமிதமாயிருக்கும்; மற்றொருவருக்குப்படிகொண்டதுமித மானது; வேறொருவருக்கு குடங்கொண்டதுதான் மிதம்; பிறி தொருவருக்குப் பீப்பைக் கணக்கேமிதமென்பது; இன்னொருவரு க்கு இதுவும் பற்றாததாகும். அங்ஙனமாயின் 'மிதம்' என்ற பத த்திற்கு எல்லையற்றது, அளவுகடந்ததென்பதா பொருள்? ஆகவே அளவுக்கு அளவில்லாததே அளவாய் முடிகிறது. ஆயினும் "மிதம்" என்கிற வார்த்தை மட்டில் நம்மை ஒருவகையில் சமாதானப்படுத் திக் கொள்ளவேண்டுமானல் உபயோகிப்பாருக்கு வெறியைக் கொடு க்கக்கூடாததவோர் அளவென்பதாம். இக்கருத்தை மேற்சொன்ன

மிதமதுபானிகளும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதைத் தவிர வேறு வகையில்லை.

வெறிக்கு ஆளாகாத மிதமதுபானிகள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். அவரையிட்டு இந்நேரத்தில் நான் ஒன்றும் சொல்லவரவில்லை. சமயம்வரும்; அப்போது பேசிக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அவர்களிடத்தில் என் சகோதர உரிமைகாட்டிச் சில கேள்வி கேட்கவேண்டியது என் கடமையும் அதற்கு விடையளிக்கவேண்டியது அவர் கடமையுமாயிருக்கிறது. அதாவது:—இப்போது பெருமதுபானிகளா யிருப்பவரெல்லாரும் முன்னொருகாலத்தில் மிதமதுபானிகளாயிருந்தவர்தானே? முன்னொருகாலமென்றால், அதிகதூரமென்று நினையாதீர்கள். இரண்டொரு வருடங்களுக்கு முன்புதான். எத்தனைபேர் தங்கள் மதுபானப்பழக்கம் தம் பத்தினிகளுக்குங்கூடத் தெரியாதிருக்கவேண்டுமென்று வெகு ஜாக்கிரதையாய் ஏலம் கிராம்பு முதலிய வாசனைத்திரவியங்களை வாயில்போட்டுக்கொள்ளும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தார்கள். எத்தனைபேர் நகர்மத்தியிலிருக்கும் கிடங்குகளென்றால் மிகவே கூச்சப்பட்டுக்கொண்டு அடர்ந்த பனங்காடுகளிலும் ஆள் அதிக நடமாட்டமில்லாத வெளியிடங்களிலும் உருவம் தெரியாமல் முக்காடுபோட்டுக்கொண்டு புசிக்கும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தார்கள். எத்தனைபேர் பகிரங்கமண்டிகளில்போய்க் குடித்தல் கேவலமென்று சீசாக்களில் வாங்கி வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு அரவங்காட்டாமல் அநுபவிக்கும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தார்கள். தவறணையின் பெரியவாயில்வழியாகப்போக நாணமுற்று ஜன்னல் ஓரத்தில் மறைந்திருக்கும் மறைவிடங்களில் நின்றுகொண்டு பலகணிவழியாய்ப் பருகும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தவர் எத்தனைபேர். நாடகங்களில் காப்பிகுடிக்கப்போகலாமென மக்களையும் இட்டுக்கொண்டு போய் மக்கள் கோப்பையில் காப்பியும் தமதுகோப்பையில் மற்றொன்றுமாக அருந்தும் மிதமதுபானிகளாயிருந்தவர் எத்தனைபேர்! இன்னமும் சொல்லவேண்டுமா சகோதரரே! தேவையில்லையென்று நினைக்கிறேன். அக்காலத்தில் மிதமதுபானிகளாயிருந்த பலரையிட்டுப் பலவாறாய் நீங்களே கண்டுங்கேட்டுமிருப்பீர்கள். இவர்களெல்லாம் அளவுக்குமிஞ்சி உபயோகித்தல் கூடாதென ஒருகாலத்

தில் பெருத்த ஆணையிட்டுத் தம்மைத் திருப்திப்படுத்திக் கொண்டவர்களன்றோ? ஆதலால் நாங்கள் மிதமதுபானிகள்; எங்களுக்கு ஒருமோசமும் வாராதெனை இறுமாப்புடன் இருப்பவர்கதி இனி என்னாகப்போகிறதோ? இற்றைக்கு மிதமதுபானிகளாகிய இவர்கள் நாளைப் பெருமதுபானிகளாகமாட்டார்களென்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? "மிதம் மிதம்" எனச்சொல்லிய அநேகர் ஏமாந்துபோகவில்லையோ! இன்று பெருமூச்செறிந்து ஏக்கமுறுகின்ற இவர்கள் அன்று மிதமதுபானிகளா யிருந்தவரன்றோ? புத்தியை விற்றுப்போட்டோமெனத் தங்களைத்தாங்களே இன்று நொந்துகொள்ளுகிற இவர்கள் அன்று மிதமதுபானிகளாயிருந்தவரன்றோ? இப்பெருமதுபானிகள், இப்போதுதம்மை மிதமதுபானிகளென்று மெச்சிக்கொள்ளுகிறவர்களைப் பார்க்கிலும் மனத்திடனில் ஒரு சிறிதுங்கூடக் குறைந்தவராயிருந்ததில்லையே. அப்படியிருக்கத் தற்காலத்து நமது மிதமதுபானிகளின் உதாரத்தை எவ்வளவுதூரம் நம்புகிறது? நம்புவதற்கிடமில்லை.

(தொடரும்.)

M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ்.

உ

மதுரை நாயக்கர் ஸம்ஸ்தானம்.

[மதுரைமாநகரை ராஜதானியாகக்கொண்டு, பாண்டிநாட்டை மிக்க திறமையுடனும் நீதியுடனும் ஆட்சிபுரிந்துவந்த நாயக்க அரசர்களின் சரித்திரம், கோயம்புத்தூர்க் "கலாநிதி"ப்பத்திராசிரியர்: ஸ்ரீமாந்-பகடால. நரசிம்மலு நாயடுகாருவால் செவ்வையுற ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்று "பலிஜவாரு புராணம்" என்னும் நூலினொருபகுதியாக வெளியிடப்பட்டுள்ளதை, செந்தமிழபிமானிகளும் அறிந்து மகிழுமாறு, நாயுடு அவர்கள் உத்தரவின்மேல் பதிப்பிக்கலாயினேம்.—பத்திராதிபர்.]

மதுரையில் (பாண்டிநாட்டில்) நாயடுகாரு சம்ஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தவர்களில் முதன்மையானவர் ஸ்ரீ விசுவநாத நாயடுகாரு

என, ஸ்ரீஸ்தலபுஸ்தகத்தினுலும், மிஸ்டர் டெயிலர் (Mr Taylor) கிரந்தத்தினுலும், கவர்ண்மெண்டு ரிக்கார்டுகளினுலும் தெளிவாகின்றது. இந்த விசுவநாத நாயடு மதுரையில் நாயக்க சம்ஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தகாலம் கி. பி. 1559-ஆ. இவருடைய தந்தை விஜயநகர ஸம்ஸ்தான உக்கிராணகர்த்தராயும், பிறகு ஸமஸ்தான தளகர்த்தராயுமிருந்த கோட்டய-நாகம அல்லது நாகப்பநாயடு. அவர் அப்போது விஜயநகரசம்ஸ்தானத்துக்கு இருந்த 56-இராஜ்யங்களில் நாற்பதினுயிரம் குதிரைப்பட்டாளமும், நாலாயிரம் யானைப்பட்டாளமும், பத்தாயிரம் ஒட்டகைப்பட்டாளமுமாகிய பெரிய சேனைகளுக்கு சிரேஷ்ட தளகர்த்தராக இருந்ததோடு, தம்சொந்தக் காப்புக்கு ஆறுயிரம் குதிரைப்பட்டாளத்தையும், 20,000 பதாதிகளையும் வைத்துக்கொள்ளவும், அவைகளின் செலவுக்காக, ஆர்க்காடுமுதல் திருவநந்தபுரம் உட்படவிருந்த குறுநிலமன்னர்களிடம் கப்பம் வாங்கிக்கொள்ளவும் அதிகாரம்பெற்றிருந்தார். அவருடைய தவப்புதல்வர்தாம் விசுவநாத நாயடு.

அந்தக் கோட்டய-நாகமநாயடுகாருக்கு புத்திரசந்தானமில்லாத கவலையால், அநேகவிரதங்களைப்பூண்டு, கடைசியாக காசிக்ஷேத்திரத்திற்குப்போய் கங்காநதிக்கரையில் அகோர தபசுசெய்துவந்ததின் பயனுக ஓர் ஆண்குழந்தைபிறந்தது. அக்குழந்தை ஸ்ரீகாசிவிசுவநாதருடைய கிருபையாற் பிறந்தமையால், தம்மகனுக்கு விசுவநாதன் என்று பெயரிட்டார். இந்த விசுவநாதன் பிறந்த வருஷம் 1500 என்று சிலசாதனங்களிற் காணப்பெறினும், வேறு சில சாதனங்களால் 1510-ம் வருஷம் என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இவர்பிறந்த வயதைப்பற்றி வித்தியாசம் பெற்றிருக்கினும், இவர் மதுரைக்கதிபதியாம்போது உத்தேசம் நாற்பது வயதுக்குள் இருக்கவேண்டும்.

இந்த விசுவநாதர் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்போதே கல்விகேள்விகளில் அதிக விருப்பமுள்ளவராக இருந்ததன்றித், தன் தந்தையைப்போலவே யுத்தத் தொழிற்பயிற்சியிலும் சிறந்து சுத்தவீரனுகி, அப்போது விஜயநகரத்தைநாடிவந்த மகமதியரைத் தாக்கித் தன் தோள்வலிமையைக் காட்டியதனுல், 1535-ம் வருஷம் அச்சமஸ்தானத்தின் சேனைத்தலைவராக நியமிக்கப் பெற்றுர்.

மதுரையைப் பாண்டியருடையவமிசத்தில் ஒருவராகிய சந்திரசேகரபாண்டியன் ஆண்டுவரும்போது, தஞ்சையிலிருந்த வீரசேகரசோழன் படையெடுத்துப்போய்ப் போர்செய்து, ஜயித்துப் பாண்டிய நாட்டைச் சோழநாட்டோடு சேர்த்துக்கொள்ள; அப்போது சக்திசகாயமற்ற சந்திரசேகரபாண்டியன் இமிசைப்பட்டு, விஜயநகர சமஸ்தானாதிபதி அச்சுத தேவராயலு அவர்களிடம்போய் முறையிடவும் விஜயநகரஸமஸ்தானபதி அப்பாண்டியன் விஷயத்தில் பரிதபித்து, 1564-ம் வருஷம் தம் தளகர்த்தர் நாகமநாயடுகாருவைத்தருவித்து, தக்கதண்டு தளாதிகளைக் கொடுத்துத் தெற்கே தஞ்சைக்குப்போய் வீரசேகரனுடைய கொட்டத்தை யடக்கி, மதுரையைச் சந்திரசேகர பாண்டியனிடம் கொடுத்து வரும்படி சொன்னார். அந்த நாகமநாயடும் ஸமஸ்தானத்தின் உத்தரவின்படி சாலிவாகன சகாப்தம் 1400-ம் ௵ காலயுக்தி௵-ம் பங்குனிமாதம் 15-ம்தேதி தஞ்சைக்குவந்து வீரசேகரசோழனைத் தாக்கி மதுரையைப்பிடித்து சந்திரசேகர பாண்டியனுக்குக் (கட்டளைப்படி) கொடுக்காமல், பேராசையினால் தாமே பாண்டியனென்ற பட்டத்தைக் கொண்டு ஆண்டுவரவும், அச்செய்தி விஜயநகரசமஸ்தானபதிக்குத் தெரிந்ததில், அதிகவிசனப்பட்டு, தமது ஸமஸ்தான மந்திரி பிரதானி போர்வீரர் கூடியசபையைக் கூட்டி, அச்சபைக்கு முன்பாக நாகமநாயுடு செய்த ராஜதுரோகத்தையும், அக்கிரமத்தையும் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தும்; இப்படிப்பட்ட இராஜதுரோகியின் சிரசைக்கொண்டுவந்து எனது பாதத்தண்டையில் வைக்கும் வீரன் இச்சபையில் இல்லையோ? என்று பலதரம் வீரகோபத்துடன் கர்ச்சித்துஞ் சொன்னார்.

அப்போது அந்தச் சபையில் ஒருவராக இருந்தவரும், பாண்டியனை மோசஞ்செய்த ஷெ நாகம நாயடுவின் குமாரருமாகிய இந்த விசுவநாதநாயடு எழுந்து வணங்கி, “பிரபு துரோகியும், எனதுபிதாவுமாகிய நாகம நாயடுவின் சிரசைக் கொண்டுவந்து, தங்கள் பாதத்தடியில் வைத்து, தங்கள் புகழைப் பாண்டியநாடெங்கும் மோங்கும்படி செய்விக்க இதோ சித்தமாக இருக்கிறேன், உத்தரவு தரவேண்டும்” என்று கேட்க; விஜயநகர சம்ஸ்தானாதிபதி கேட்டு இந்த விசுவநாதன், நாகம நாயடுவின் குமாரனாகையால், இவனும் தனது தந்

தையோடு சேர்ந்துகொண்டு, பின்னும் பலவித வம்புகளைப்பாண்டிய நாட்டிற்குச் செய்துவிடுவானோ என்று சந்தேகமுற்றாராம்; பின்பு, விசுவநாதன் சிறுபிராய முதல் சத்தியம், சுவாமி பக்தி, இராஜ பக்தி களிற் சிறந்தவனென்று நேரிலே கண்டிருந்தவராகையால், அவரிட மிருக்கவேண்டிய சந்தேகத்தைவிட்டு, பூரண நம்பிக்கை வைத்துத் தக்க தண்டுதளாதிகளை அவர்க்குக் கொடுத்து அனுப்பினர்.

இராஜவிசுவாசத்தில் சிறந்த விசுவநாதரும் தெற்கேமதுரைக்கு வந்து, தமது தகப்பனராகிய நாகம நாயடுவுடன் பிரமாதயுத்தஞ் செய்து அவரைப்பிடித்துச் சிறையில் வைத்தும், ஊர்க்கலகத்தை யடக்கிச், சந்திர சேகர பாண்டியனைச் சிங்காசனமேற்றியும், இப் படி நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் விஜயநகர ஸமஸ்தானத்துக் குத்தெரிவிக்க; இராயலு கேட்டு, விசுவநாதருடைய வீரதீரத்தை யும், இராஜ விசுவாசத்தைபும் பற்றிப்புகழ்ந்து, இவ்விசுவநாதரால் சிறையாகப் பிடிக்கப் பட்டிருந்த நாகமநாயடுவை விசுவநாத நாயடு மேலிருந்த விசுவாசத்தின் பொருட்டு விடுதலைசெய்யும்படியாகவும், விசுவநாதரைப் பாண்டியனுக்குக் கொஞ்சகாலம் உதவியாகவிருந்து சகாயம் செய்யும்படியாகவும் சொல்லியனுப்பினர்.

இப்படிப் பட்டம்பெற்ற இந்தச்சந்திரசேகர பாண்டியன், வைப் பாட்டி மகன் என்றும், அன்றியும் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யும் சக்தியும் சேனையும் அற்றவனென்றும்; ஆகவே, மதுரையில் மறு படியுங் கலகங்களுண்டாகுமென்றும், அப்போது விசுவநாதரிடம் போதுமான தண்டுதளாதிக ளிருப்பதோடு அவருடைய இனத் தார் இத்தென்னாட்டில் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் குடியேறி இருப்பதால், அரசருக்கு அவர்களுடைய சகாயமும் கிடைக்குமென்றும், கடைசியாக விசுவநாதர் சத்தியம், சாந்தம், சுவாமிபக்தி, பரோபகாரம், குடிகளிடத்து பச்சாத்தாப முதலான குணச்சிறப்புகளை இயற்கையாகவே பெற்றிருப்பதால், இப்படிப் பெற்ற விசுவநாதரென்னும் உத்தமனை மதுரையிற் சில காலம் தங் கும்படி செய்யவேண்டுமென்றும், மதுரைக்குடிகள் திரண்டு விஜய நகரத்தாரிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள; அவ்விஜயநகரத்தாருஞ் சந் தோஷமடைந்து, விசுவநாதரை மதுரையிலிருந்து பாண்டியனுக்கு

வேண்டிய உதவியையும், குடிகளுக்கு வேண்டியசகாயத்தையும் செய்யும்படி உத்தரவனுப்பினர். விசுவநாதரும் சமஸ்தான உத்தரவின்படி பாண்டியனுக்கு உதவிகள் செய்துகொண்டும், அப்போதுபழனி திண்டுக்கல் மதுரைக்கடுத்த பயங்கரமான காடுகளைக் களைந்து விவசாயம்செய்து ஜீவனம் செய்யும்படி தம்மினத்தாருக்கு நிலங்களைக் கொடுத்தும், குடித்தனத்துக்குவேண்டிய சாதனங்களைச் செய்தும் வருகையில்; சந்திரசேகரபாண்டியன் காலஞ்செல்ல, அவனுடைய பால்ய குமாரன் வீரபாண்டியனைச் சிங்காசன மேற்றினர். அந்த இளம் பாண்டியனும் அற்பாயுசாக இறந்துவிடப், பாண்டிய நாட்டிற்கு சந்ததிகளில்லாத குறையைப்பற்றி விஜயநகரத்தாருக்கு அறிவிக்க; அவர் விசுவநாதருடைய உண்மையையும், உதாரத்தையு மறிந்து அவரையே பாண்டிநாட்டிற் கதிபதியாக்கிச் சிங்காசனமேற்றி ஆண்டுவரச் செய்யவேண்டு மென்று தீர்மானித்து, மகுடாபிஷேகத்துக்குக் கங்கை ஜலத்தோடும், விஜயநகர துர்க்கையின் பிரதிமையோடும், பிராமணபண்டிதர்களையனுப்ப அவர்களும் மதுரைவந்து விசுவநாதருக்கு ரௌத்திரிநாம வருஷம், கார்த்திகை மாதம் 15-ம் தேதி கூடிய சுபதினத்தில் விசுவநாதநாயக்கரவர்களைப் பாண்டிய நாட்டுக்குப் பட்டங் கட்டி வைத்தார்கள்.

விசுவநாத நாயக்கரது சம்ஸ்தானம்.

கி. பி. 1559-ஹு முதல் 1563-வரை.

இப்படிப் பாண்டியநாட்டுக்குப் பட்டங்கட்டப்பெற்ற விசுவநாதநாயடுகாரு சிங்காசனமேறி இராஜ்யபாரத்தைத் தாமே நேரில் நடத்த வாய்க்கவே ; பாண்டிய நாட்டுக் குடிகள் இவருடையதருமகுணங்களையும், சுத்த வீரத்தனத்தையும் கண்டு இவரிடம் நம்பிக்கையுண்டாகி நாட்டுப்புறங்களுக்கு வலசையாகப் போயிருந்த பெரும்பான்மையான மானமுள்ள குடிகளெல்லோரும் மறுபடியும் நாட்டில் வந்து வசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். குடித்தனம் விவசாயம் செய்யும் கிருஷிகர் குதூகலமடைந்து கிருஷிக்கு வேண்டிய காடு நிலங்களைத் தர்காஸ்துசெய்து தரும்படி தேடிக்கொண்டுவந்தார்கள். பிர

ம்மஞானத்திற் சிறந்த பிராமணர்களெல்லோரும் தங்களுக்கு வேண்டிய அக்கிரஹாரங்களையும், கோயில் குளங்களையும் நியமித்துத் தரும்படி தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். விசுவநாதர் சோழன்மீது படையெடுத்து வந்தபோது அவருக்குத் துணைநின்று உதவி செய்த உற்றுருறவினர் முதலானவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்துக்கும் உதவிகளுக்கும் தக்கபடியாக மிராசு மானியங்களைத் தரும்படி கேட்க எதிர்பார்த்தார்கள். மேலும் புராதன பாண்டியர்களுடைய வைப்பாட்டி மக்களிற் சிலர் கள்ளர் மறவர் முதலான சிலருடன்கூடி நாட்டிலே குட்டிக்கலகங்கள்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இப்படிப்பாண்டிய நாடு தலைவிரிகோலமாக இருப்பதையறிந்தவிசுவநாத நாயடுகாரு, இக் குறைகளை நீக்கிக் குடிகளுக்குச் சுகவாழ்வை உண்டாக்கவேண்டிய வன்மையைத்தரும்படி தமது இஷ்டதேவதையை வணங்கிவேண்ட; அத்தேவதையின் அருளால் அப்போது அரியநாயகம் என்னும் உத்தம மந்திரி அவர்க்கு அகப்பட்டார்.

அரியநாயக முதலியார்.

—:(×):—

இந்த அரியநாயகம் யாவரென்றால், காஞ்சீபுரத்துக்கு அருகில் மெய்ப்பேடு என்னும் கிராமத்தில் ஓர் ஏழைவேளாளர் குடும்பத்திற் பிறந்தவர். இவர் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது, பெற்ற தாயார் இவரை ஓர் பாயின்மேற் படுக்கவைத்து ஜலத்துக்கு வெளியே போயிருக்கும்போது, ஒரு பெரிய நாகம் வந்து இக்குழந்தையின் உடலைச் சுற்றிக்கொண்டு தன் படத்தைக் குழந்தையின் தலைக்குமேல் குடைபோல் மறைத்து நிற்க; மாதா வந்துபார்த்து பயந்து பாம்பையோட்டிப் பிள்ளைக்குண்டான பயங்கரத்தை பெரியோரிடம் சொல்லவும், அப்பெரியோர்கேட்டு, இந்தப்பிள்ளை பிரபல பிரபுவாக வாழ்வானென்று சொல்லினராம். பிறகு பிள்ளைக்குப் பதினைந்து வயதானபோது ஒரு பிராம்மண ஜோசியர் கண்டு "நீ பிரபல பிரபு ஆவாய்! அப்போது உனக்குண்டாகும் சொத்தில் கால் பாகம் எனக்குத்தரவேண்டும்" என்று ஜோசியம் சொன்னாராம்.

இப்படி அரியநாயகம் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோதே இவருடைய பிற்காலத்துப் பிரபலத்தைச் சொல்லுவதற்குத் தகுந்தபடி, இவர் கல்வியில் முக்கியமாகக் கணிதத்தில் நிபுணராயும், மல்யுத்தம், வில்யுத்தம் முதலான யுத்தப்பயிற்சிகளிற் சிறந்தவராயும் இருந்தபடியால், விஜயநகரசமஸ்தானபதியினிடம் ஏதாவது ஒருவேலையைச் சம்பாதிக்கலாமென்று போக; அங்கு இராயலு சமஸ்தானத்தில் ஓர் சிக்குமுக்கலான கணக்கைப்பற்றிச் சபையார் சர்ச்சித்துக்கொண்டிருந்ததை இந்த அரியநாயகம் கண்டு, உடனுக்குடனே அக்கணக்கின் விவரத்தை வெட்ட வெளியாக்கியும், இராயருடைய ஜாதகத்தைப் பரிசோதித்து ஜோசியம் சொல்லியும்; நவராத்திரிகாலத்தில் கொல்லும் எருமைக்கழுத்தின் குறிப்பான இடத்தைக் காட்டியும் வந்ததினால் இராயருக்குச் சந்தோஷமுண்டாகி, தமது அரண்மனையில் ஒரு கணக்குப்பிள்ளைவேலையில் அமர்த்திக்கொண்டார். இவ்வாறு இவர் அச்சிறுவேலையில் அமர்ந்திருக்கும் நாளில், இவருடைய புத்தி யூகத்தை இராயலுகண்டு இவரைத் தமது மந்திரிகளில் ஒருவராக்கியும் இவருக்குப் பல்லக்கு மரியாதையையும், முதலியார் என்றபட்டத்தையும் கொடுத்தும் மரியாதைசெய்தார்.

அதாவது விஜயநகர ஸமஸ்தான பிரபுக்கள் பிரதிவருஷமும் காட்டிற்குள் வேட்டைக்குப்போய், ஒருகாட்டெருமையை வலைவீசிப்பிடித்துவந்து, தமது சமஸ்தானத்தில் ஆண்டுதோறும் நடக்கும் நவராத்திரிக் கொலு உற்சவகாலத்தின் பத்தாம்நாள் கோட்டைக்காவல் காளிகாதேவியின் முன் ஒரேவெட்டில் சிரம்வேறு முண்டம்வேறாக வெட்டிப்பலிகொடுப்பது புராதன வழக்கமாம். அவ்வழக்கத்தை அனுசரித்து அந்த வருஷம் காட்டிற்குட்சென்று கம்பீரமான ஒரு காட்டெருமையைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோட்டைக்காவல் காளிகாதேவியின்முன் பலிகொடுக்க வந்தபோது, அந்தக் காட்டெருமையின் கொம்புகள் அதிகமாகநீண்டும் விரிந்தும் இருந்தமையால், அப்படிப்பட்ட பயங்கரக் கொம்புகளையுடைய எருமையை ஒரேவெட்டில் வெட்ட முடியாமல் காவலாளிகள் மனோராச்சியம் செய்தார்கள். அந்தஎருமையின் சிரம் ஒரேவெட்டில், துண்டிக்கப்படாவிட்டால், சமஸ்தானத்துக்கே கெடுதியுண்டாகுமென்ற

சகுன பயமிருப்பதால், அந்தப்பயத்தைக் கருதி இக்கருமத்தைச் செய்ய இராயலு முதலானவர்கள் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றிருக்கையில்; இச்செய்திகளையறிந்த அரியநாயகம் ஓடிவந்து அந்த எருமையை, எப்படி நிற்கவைத்து எந்தவிடத்தில் எப்படிவெட்டினால் துண்டாகும் என்னும் உபாயத்தைச்சொல்ல; அந்த உபாயத்தின்படி காவற்காரர்கள் வெட்ட, எருமையின் கழுத்து ஒரே வெட்டில் வெட்டப்பட்டதைக் கண்டு, இராயரும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்தானத்தாரும் அரியநாயகத்தின் ஆழ்ந்தயுக்திக்கு ஆநந்தித்து, அவரைஅரண்மனையில் மேன்மையான உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினார்கள். இந்த விருத்தாந்தத்தைப் பற்றி கனம் டெயிலர் (W. Taylor') வேறுவிதமாக எழுதியிருக்கிறார். அதாவது அப்போது 16-வயதையுடைய இந்தவிசுவநாத நாயடுகாரின் சொப்பனத்தில் காளிகாதேவியார் வந்து அந்த எருமையின் கழுத்தை வெட்ட வேண்டியவிடத்தைக் குறிப்பாகத்தெரிவித்துச்சொல்ல அந்த சொப்பனத்தின்படி விசுவநாதநாயடு எழுந்து சமஸ்தான ஆயுதச்சாலையிலிருந்த 2, முதல் 8 அங்குல அகலமுள்ள கத்தியைக்கொண்டு வந்து எருமையின் கழுத்தை வெட்டிக் கீர்த்திபெற்றாராம். (Vide Pages 7. 15 Vol 2 O. H. N. by W. Taylor)

(இன்னும்வரும்.)

பிழைதிருத்தம்.

சென்ற ஆவணி மாதச் "செந்தமிழி" லிலே பிரகடனஞ்செய்யப்பட்ட "நல்லவெண்பா" என்னும் விஷயத்திலே, பின் வரும் திருத்தங்களைச் செய்து வாசிக்க.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சகூச	ச	யமகமாகவும்	யமகதிரிபுகளாகவும்
,,	ரு	ஐம்பது	எழுபது
சகூரு	ங	யமகம்	திரிபு
,,	உச	,,	,,
சகூஅ	எ	வாரவாகு	வாவாகு
,,	க	யமகம்	திரிபு
,,	கஎ	,,	,,

ச. கந்தையபிள்ளை.